

Z obsahu:

Poklad

v „hliněné nádobě“

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci

22. ledna 2003

- strana 2 -

Moc modlitby

Tajemství jednoho biskupa

- strana 4 -

**Stát se poslem naděje
pro druhé**

Pravý soucit je královská
cesta, jak vyvést lidi
z nejhlubší beznaděje

- strana 6 -

**Neplodnost kvůli
předčasnému sexu**

- strana 7 -

Přijď, Pane Ježíši!

Církev na cestě
k novým Letnicím

- strana 9 -

**Významné výročí
arménských křesťanů**

- strana 10 -

**Chování katolíků
v politice**

Naučná nota Kongregace
pro nauku víry

- strana 11 -

**Kardinál Ratzinger
k „Chování katolíků
v politice“**

- strana 13 -

Bašta Pána Boha (5)

Vilém Hünermann -
četba na pokračování

- strana 14 -

11. února - Světový den nemocných

Poklad v „hliněné nádobě“

Pán založil Církev „jednu“ a „jedinou“; vyznáváme to v nicejsko-konstantinopolském symbolu: „Věřím v jednu, svatou, katolickou, apoštolskou církev,“ „a přesto se více křesťanských společností vydává před lidmi za pravé dědictví Ježíše Krista. Vyznávají sice, že jsou všichni učedníky Páně, ale rozdílně smýšlejí a jdou různými cestami, jako by Kristus sám byl rozdělen“ (UR 1).

Jednota je dar

Jednota je velký dar; dar, který ovšem nosíme v nádobách hliněných a křehkých. Jak realistické je toto tvrzení, ukazují pohnuté osudy křesťanských společenství v průběhu staletí.

Silou víry, která nás sdružuje, jsme proto my všichni křesťané vedeni, každý podle svého povolání, abychom znovu ustavili jednotu, drahocenný „poklad“, který nám Kristus zanechal. S čistým a upřímným srdcem musíme neúnavně pracovat na tomto evangelijním úkolu. Týden modliteb za jednotu křesťanů nás volá k tomuto základnímu úkolu a nabízí příležitost modlit se ve shromážděních jednotlivých církví a společenství i při společných setkáních katolíků, pravoslavných a protestantů, abychom prosili jedním hlasem a jedním srdcem o drahocenný dar úplné jednoty.

„Aby se moc připisovala Bohu“

Máme tento poklad v hliněných nádobách (2 Kor 4,7). Svatý Pavel to říká na adresu apoštolské služby, která spočívá v tom, že dává zazářit mezi lidmi světlu evangelia, a dodává: *Vždyť přece nehlasáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán, my však jsme vaši služebníci kvůli Ježíši* (tam. 5). Zná tíhu a obtížnost evangelizace stejně jako lidskou křehkost; připomíná, že poklad křesťanského kerygmatu, který je nám svěřen do hlině-

né nádoby, se předává dále slabými nástroji, *aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám* (tam. 7). A žádnému nepříteli se nikdy nepodaří zatlačit hlásání evangelia ani potlačit hlas Apoštola: *Ze všech stran se na nás valí trápení, ale nesoužíme se* (v. 8). *Uvěřili jsme, a proto mluvíme*, dodává (v. 13).

Při poslední večeři prosí Ježíš za své apoštoly, *aby byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě* (Jan 17,20–21). Jednota je tedy „poklad“, který jim daroval. Poklad, který představuje dvě zvláštní charakteristiky: na jedné straně jednota vyjadřuje věrnost evangeliu, na druhé straně, jak sám Pán stanovil, je to podmínka, aby všichni věřili, že je poslán od Otce. Jednota křesťanského společenství je proto zaměřena na evangelizaci všech národů.

Přes vznešenost a velikost tohoto daru lidská slabost způsobila, že není úplně přijímán a hodnocen. V minulosti charakterizovala vztahy mezi křesťany opozice a v některých pří-

padech dokonce vzájemná nenávisť. A to všechno, jak správně připomněl 2. vatikánský koncil, působí „pohoršení“ světu a „škodu“ hlásání evangelia (srov. UR 1).

Ano! Dar jednoty je obsažen v hliněných nádobách, které se mohou rozbít, a proto vyžaduje maximální opatrnost. Je nutné pěstovat mezi křesťany lásku, která má za úkol překonat rozpory; je třeba usilovat o překonání každé bariéry ustavičnou modlitbou, vytrvalým dialogem a bratrskou a konkrétní spoluprací ve prospěch chudých a potřebných.

Služba primátu v Církvi

Touha po jednotě nesmí umdlévat ani v každodenním životě církvi a církevních společenství, ani v životě jednotlivých věřících. Z tohoto pohledu se mi jevílo užitečné navrhnout společné zamyšlení nad službou římského biskupa, ustanovenou jako „trvalý a viditelný zdroj a základ jednoty“ (LG 23) s tím cílem, „najít takovou formu vý-

konu primátu, která aniž by se jakkoliv vzdala podstaty svého poslání, otevřela by se nicméně nové situaci“ (Ut unum sint, 95). Duch Svátý nechť osvíti pastýře a teology našich církví v tomto trpělivém a jistě prospěšném dialogu.

Povzbuzení k další cestě

Když rozšířím pohled na celý ekumenický obzor, cítím povinnost děkovat Pánu za cestu, kterou jsme zatím ušli, a to jak za kvalitu bratrských vztahů, které se rozvinuly mezi různými společenstvími, tak za plody teologických dialogů, jakkoliv rozličných co do způsobu i úrovně. Můžeme říci, že křesťané jsou dnes soudržnější a družnější, i když cesta k jednotě je ještě strmá, s překážkami a obtížemi. Když půjdeme po cestě, kterou nám určil Pán, mohou křesťané pokračovat s důvěrou, protože vědí, že je jako emauzské učedníky doprovází zmrtyvchvstalý Pán až k cíli úplného církevního společenství, které přivádí ke společnému „lámání Chleba“.

Draží bratři a sestry! Svatý Pavel nás vyzývá k bdělosti, k vytrvalosti, k důvěře, což jsou nezbytné dimenze ekumenického úsilí.

S tímto úmyslem se spolu obraťme na Pána v tomto „Týdnu modliteb“ s prosbou, která je vyňata z textů připravených k této příležitosti: „Otče svatý, i přes naši slabost jsi nás učinil svědky naděje, věrnými učedníky svého Syna. Neseme tento poklad v hliněných nádobách a obáváme se, abychom je nerozbili uprostřed utrpení a zla. Často navíc pochybujeme o síle Ježíšova slova, který řekl, *abychom byli jedno*. Dej nám opět poznání oné slávy, která září z Kristovy tváře, abychom svými skutky, svým úsilím a celým svým životem hlásali světu, že ON žije a působí mezi námi.“ Amen.

Bolletino Vaticano 22. 1. 2003
Mezitaluky redakce Světla

EDITORIAL

Jak evangelium 5. neděle během roku, tak 11. únor, Den nemocných, obrací naši pozornost k nemocným a trpícím. Přes všechn obrovský pokrok lékařské vědy a techniky neubývá těch, které sužují choroby nejrůznějšího druhu a původu, jejichž seznam se stále zvětšuje.

Organismus onemocní, když některá jeho složka nemůže pracovat podle „normy“, která je pro daný orgán závazná a neměnitelná. Bez této všeobecně platné závaznosti a neměnitelnosti by nemohla vzniknout medicína jako vědní obor. Nikoho také zatím nenapadlo, že by se nemoc dala odstranit rozhodnutím většiny. Moderní společnost zaměřila

všechnu svou pozornost především na tělesné zdraví. Zdraví těla se nakonec stalo přímo fetišem a z nemoci dokonce výnosný obchod, z kterého těží poctiví lidé i šejdiři. Žádných obchodů nepřibýlo v poslední době tolik jako lékáren.

Nejrůznější „fit“ programy však přehlížejí skutečnost, že člověka není pouze tělo, ale že je to jednota těla, ducha a duše, které tvoří jeden jediný a nedílný celek, jehož celkové zdraví závisí nejen od dobrého tlaku a látkové výměny, ale také od správné funkce duševního a duchovního života, pro který platí stejně pevné a nezrušitelné zákonitosti jako pro biologické funkce

Pokračování na str. 8

Ochromující horečka

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Uzdravil mnoho nemocných a mnoho
zlých duchů vyhnal*

Vrať se do Kafarna, kam Ježíš přišel se svými učedníky, aby hlásal Boží království. Když kázal v synagoze, přihlásil se o slovo i zlý duch. Cítí se Ježíšovým vystupováním ohrožen. Ale Pán ho pokořil a vypudil. Je to počátek dlouhého boje dvou království.

I ty se musíš jasně rozhodnout, na kterou stranu se přidáš. Zlý duch zotročuje a sužuje. Ježíš osvobozuje a uzdravuje. I dnes můžeš být toho svědkem.

Učedníci pokládají za svou čest, že jej mohou uhostit ve svém domě. Ale je tu jedna osoba, která nemohla zajít do synagogy. Schvátla ji horečka a připoutala ji na lůžko. Jindy s ochotou posluhovala druhým, nyní je odkázána na jejich péči. Člověka však může postihnout také horečka duše: pýcha, sobectví a pohodlnost svazují ruce i srdce člověka, takže není schopen sloužit druhým. Kdo neslouží, je nemocným člověkem.

Je to nemoc o to zákeřnější, že je slepá nejen k potřebám a nouzi druhých, ale i sama k sobě a vůbec si neuvědomuje svůj žalostný stav.

Kam vstoupí Pán, tam vstupuje i naděje. Přidej se k těm, kteří slouží druhým tím, že za ně prosí Pána. Využij té příležitosti a pros Ježíše nejen za sebe, aby tě uzdravil od všech neduhů, které jsou ti skryty, ale i za druhé, k nimž jsi zatím slepý a nevnímavý, aby tě zbavil horečky srdce, která ti brání sloužit svým bratřím s upřímnou dobrotou a láskou. Taková modlitba za druhé je účinným lékem proti horečce vlastního egoismu. Abys měl stále na paměti, jak rád Ježíš vyslyší takové prosby, bere ihned s láskou za ruku Petrovu nemocnou tchýni a vrací ji zdraví a životu. Uzdravená ihned projevuje svou vděčnost horlivou službou Pánu i jeho doprovodu. Jak pozeňnaný je dům, který otevírá své dveře Spasiteli. Raduj se z radostné pohody, která tu zavládla. Děkuj Pánu za jeho uzdravující přítomnost a za nezaslouženou příležitost přebývat v jeho blízkosti. Požádáš-li Pána, aby zavítal i do tvého domu, rád uzdraví všechny nemocné a uschopní je, aby prokazovali lásku jeden druhému.

Ačkoliv se již smráká, Ježíšův pracovní den zdaleka ještě nekončí. Celé město chce využít nečekané návštěvy božského Divotvůrce. Přivádějí mu odevšad své nemocné i mnoho posedlých. Ježíš může prokázat tolik dobrodiní také díky tomu, že je zde tolik obětavých a ochotných lidí, kteří mu přinášejí a přivádějí své nemocné. Pozoruj, s jakou radostí se vracejí domů jak uzdravení, tak i ti, kteří jim s láskou posloužili.

Vydej se rychle a nahlédni do všech koutů, zda tu někdo nepotřebuje naléhavě uzdravení, ale nemá

nikoho, kdo by ho přivedl k Pánu. Nedovol, aby se někomu nedostalo Ježíšova dobrodiní jen proto, že se nenašel nikdo, kdo by mu o něm řekl a kdo by mu posloužil. Radost těch, které Pán uzdraví a osvobodí, bude i tvoji radostí a tvoji největší odměnou. Ta radost stojí za to, abys překonal svou pohodlnost a svou sebelásku, a to tím spíše, že se tak stává účinnou cestou k tvému vlastnímu uzdravení.

Podobně jako před tím v synagoze i nyní se zlí duchové, kteří opanovali nešťastníky posedlostí, bouří proti Pánu. Ale proti Ježíši jsou bezmocní. Jediné skutečné zastání před doléhajícím zlem nalezněš vždy u Ježíše, který *nečistým duchům příkáže a poslechnou ho.*⁽¹⁾

Ježíšova láska a dobrota nemá úřední hodiny. Den už dávno skončil a on dále slouží potřebným a nikoho z nich neodkazuje na příští den. Ani po tak náročném dni si nedopřává dlouhého odpočinku. Nezbytnou protiváhou horlivé pastorační aktivity je samota a modlitba. Aby načerpal potřebných duševních sil, obětuje Pán něco ze svého pohodlí a zkracuje i tělesný odpočinek. Vstává ještě za tmy, kdy ostatní spí, a odchází na opuštěné místo, aby se o samotě modlil. Než vyjde slunce a on opět začne štědře rozdávat z bohatých pokladů Božího slova, milostí a zdraví, potřebuje dlouze rozmlouvat se svým nebeským Otcem. Přivstaň si a připoj se k této noční adoraci, při které Boží Syn vzdává chválu svému Otci jménem všech lidí, děkuje za všechny dary, které může rozdávat, a prosí za všechny potřebné, kteří čekají na jeho pomoc. Zde se naučíš, jak se máš připravovat na svůj apoštolát. Protože při něm nerozdáváš ze svého, musíš nejprve bohatě načerpat Božích darů v soustředěné a vroucí modlitbě tak, jak to dělá Pán. Vyprošuj si v této posvátné a tiché chvíli také dar modlitby a sílu k pevnému rozhodnutí, že nikdy nebudeš hledat důvody ke zkracování nebo dokonce vynechání této tak potřebné rozmluvy s Bohem. Horečná činnost bez modlitby je projevem nebezpečné posedlosti vlastní aktivitou, která spoléhá jen na sebe a nepočítá s Dárce všeho dobra.

Učedníci se nemohou dočkat nového dne, kdy bude Pán pokračovat ve své blahodárné činnosti, která včera tak proslavila jejich dům. Ale Pán tu není. Chvatně se dávají do hledání. Nacházejí ho na osamělém místě a diví se, proč tu ztrácí čas. *Všichni tě hledají! Kéž by to byla pravda!*

Pán má však jiné plány. *Pojďme jinam.* Bůh od tebe dnes nečeká opakování toho, co se ti včera tak zalíbilo. Jeho Srdce je širší než tvé a jeho moudrost vidí dále, než ty dohlédneš. Je třeba zamířit jinam, *uzdravovat ty, jimž puká srdce, a obvazovat jejich rány.*⁽²⁾ Těch, které zachvátil zlý duch, je všude mnoho. Kafarnaum již zažilo dosti, nyní je čas, aby také uvěřilo. Kéž by první setba padla do úrodné půdy!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 1,27; ⁽²⁾ Iz 61,1

Liturgická čtení

1. čtení – Job 7,1-4.6-7

Job řekl: „Což nejsou svízele údělem člověka na zemi, dni jeho jako dni nádeníka? Jak otrok touží po stínu, jak nádeník čeká na svou výplatu, tak jsem dostal v úděl měsíce bídy a noci soužení byly mně přiděleny. Když uléhám, říkám si: Kdy asi vstanu? Když končí večer, sytím se neklidem do úsvitu. Mé dni jsou rychlejší než tkalcovský člunek, plynou bez naděje. Pamatuj, že můj život je jako dech, mé oko již nikdy neužije štěstí.“

2. čtení – 1 Kor 9,16-19.22-23 Bratři!

Že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi uloženo jako povinnost, a běda, kdybych ho nehlásal. Odměnu bych mohl čekat, kdybych to dělal z vlastního popudu. Když to však dělám proto, že to mám nařízeno, plním tak jen úkol, který mi byl svěřen. Jaká je tedy moje odměna? To, že hlásám evangelium, a nic za to nechci, takže se vzdávám práva, které mi evangelium poskytuje. Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí. U slabých jsem se stal slabým, abych získal slabé. Pro všechny jsem se stal vším, abych stůj co stůj zachránil aspoň některé. A to všechno dělám proto, abych zároveň s nimi získal podíl v dobrech evangelia.

Evangelium – Mk 1,29-39

Ježíš vyšel ze synagogy a vstoupil s Jakubem a Janem do Šimonova a Ondřejova domu. Šimonova tchyně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli. Přistoupil, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Tu jí horečka přestala a ona je obsluhovala.

Pokračování na str. 14

Moc modlitby

Tajemství jednoho biskupa

V roce 1869 seděla dvě církevní kněžata spolu večer v rozhovoru. Byl to diecézní biskup jedné německé diecéze se svým hostem, biskupem Kettelerem z Mohuče. V průběhu rozhovoru zmínil se diecézní biskup o blahodárném apoštolském působení svého hosta. Ale biskup Ketteler, který se stal světoznámý svou sociální činností, nechtěl připustit uznání slova svého hostitele a prohlásil, že za všechno, čeho s Boží pomocí dosáhl, děkuje modlitbě a obětem druhých lidí, kteří jsou pro něho zcela neznámí. Když se ho hostitel na to blíže dotázal, biskup Ketteler řekl doslova: „Mohu říci jen tolik: Víím, že někdo za mě obětoval celý svůj život milému Bohu, a této oběti jsem připsal, že jsem vůbec dosáhl duchovního stavu.“

Přítel se podíval překvapeně na svého hosta. Ten pokračoval:

„Mohu vám říct jednu věc... Nebyl jsem původně určen pro duchovní stav. Složil jsem zkoušku z právních věd a myslel jsem jen na to, abych co nejdříve získal významné místo ve světě a zajistil si slávu, požitky, uznání a peníze. Mimořádná událost mě zastavila na této cestě a otočila můj život na zcela jinou dráhu.“

Byl jsem jednoho večera v tmavém pokoji a oddával jsem

se svým pyšným snům a plánům o budoucnosti. Nevím, co se stalo, zda jsem bděl, nebo snil, ale to, co jsem viděl, znamenalo obrat v mém životě.

Viděl jsem zcela zřetelně, jak Spasitel přede mnou ukázal na své Nejsvětější Srdce. On nad mnou stál v zářícím mraku. Klečela před ním řeholní sestra a prosebně k němu zvedala ruce. Z jeho úst jsem slyšel tato slova: »Ona se ustavičně za tebe modlí!« Viděl jsem zcela zřetelně postavu prosebnice a rysy jejího obličej se mi tak vtiskly do paměti, že ji dodnes vidím před sebou. Zdálo se mi, že je to obyčejná laická sestra. Její šat byl velice chudý a hrubý, její ruce byly rudé od těžké práce a byly mozolnaté. Ať už tomu bylo jakkoliv, ať to byl nebo nebyl jenom sen, pro mě to bylo něco mimořádného; byl jsem totiž do hloubi duše tak otřesen, že jsem se rozhodl zasvětit svůj život zcela svatě službě.

Uchýlil jsem se do kláštera, abych zde vykonával exercicie, a všechno jsem prohodil se svým zpovědníkem. Ten schválil mé rozhodnutí stát se knězem. Začal jsem ve věku 30 let studovat teologii. Co následovalo, víte. A jestliže se nyní domníváte, že se skrže mne děje něco dobrého, tak nyní také víte, kdo má na tom zásluhu. Je to ona řeholnice, která se za mě modlíla, i když mě vůbec neznala. Ale já jsem přesvědčen o tom, že se za mě modlíla a že se za mě stále tajně modlí a že bych bez této modlitby nemohl dosáhnout cíle, který mi Bůh určil.“

„A máte tušení, kde a kdo se za vás modlí?“ zeptal se diecézní biskup.

„Nikoliv, mohu jen denně prosit Boha, aby jí, pokud je ješ-

Biskup Ketteler z Mohuče

tě na zemi, žehnal a tisíckrát odplatil to, co pro mě udělala.“

Příští den slavil biskup mši svatou v kapli řádových sester. Pak při ní rozdával sestřím svaté přijímání. Přišla již poslední řada, když jeho zrak utkvěl na jedné ze sester. Hluboká bledost polila jeho tvář. Zůstal stát bez pohybu. Přepadlo ho chvění. Ale vzpamatoval se a podal svaté přijímání pokorně klečící sestře, která si jeho zaváhání

ani nepovšimla. Klidně dokončil mši svatou. Následovalo neobvykle dlouhé díkůčinění. Ke snídani do kláštera přišel i biskup, který byl včera jeho hostitelem. Po snídani poprosil biskup matku představenou, aby se shromáždily všechny sestry tohoto domu. Oba biskupové se k nim odebrali. Hostův zrak procházel v pozdravu všechny přítomné a něco hledal. Zdálo se, že nenachází to, co hledá. Tíše se zeptal matky představené: „Jsou zde skutečně všechny sestry?“ Oslovená se podívala na zástup sester a řekla: „Biskupská Milost, dala jsem svolat všechny sest-

ry, ale jedna skutečně chybí.“ – „Proč nepřišla? Co má na práci, že nemohla přijít?“ – „Ona se stará o stáj,“ odpověděla představená, „a dělá to vzorným způsobem. Ve své horlivosti někdy zapomene na jiné věci.“

„Přeji si tu sestru vidět,“ řekl biskup. Po nějaké době zavolaná sestra přišla. Biskup opět zbledl a díval se na ni. Když pak k sestřím promluvil několik slov, požádal, aby mohl s touto sestrou zůstat o samotě.

„Znáte mě?“ zeptal se biskup. „Nikdy jsem biskupskou Milost neviděla!“ – „Modlila jste se někdy za mě a obětovala jste za mě své dobré skutky?“ „Nejsem si vědoma, protože jsem nikdy o Vaší biskupské Milosti neslyšela.“

Biskup Ketteler zůstal několik okamžiků mlčky stát. Pak se náhle ptal dále: „Jaké pobožnosti konáte nejraději a nejčastěji?“

„Pobožnost k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu,“ zněla odpověď. „Zdá se, že máte tu nejtěžší práci v klášteře,“ pokračoval biskup. „Ó nikoliv, biskupská Milost,“ řekla sestra, „ale nemohu zapřít, že se mi protiví.“ „A co děláte, když přijde takový odpor?“ „Zvykla jsem si všechny věci, které mě stojí přemáhání, vykonat z lásky k Božskému Srdci opravdu ráda a s horlivostí. A pak je obětují za ubohé duše, které toho na tomto světě nejvíce potřebují. Komu je pak Bůh za to milostivý, přenechávám zcela jemu a nechci to vědět. Také hodinu adorace před Nejsvětější Svátostí každý večer od 8 do 9 hodin obětují na tento úmysl.“

„A jak jste přišla na tu myšlenku obětovat své zásluhy za zcela neznámou duši?“ „To byl vždy takový můj úmysl, ještě když jsem byla venku ve světě,“ zněla odpověď. „Když jsem byla ve škole, učil nás pan farář, jak se máme modlit za své dra-

hé a obětovat za ně své zásluhy. A kromě toho on se domníval, že se máme mnoho modlit i za druhé, kteří jsou v nebezpečí, že ztratí svou duši. Ale protože jen Bůh ví, kdo toho obzvláště potřebuje, je proto nejlepší, když dáme své zásluhy k dispozici Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, aby je dalo tomu, koho jeho vševědoucnost a moudrost uzná za vhodného. A tak jsem to stále dělala, a vždy jsem si myslela, že Bůh si najde tu správnou duši," skončila sestra.

„Kolik je vám let?“ – „Třiatřicet let, biskupská Milosti.“ Biskup zůstal stát zaražený. Pak řekl: „Kdy jste se narodila?“ Sestra uvedla datum. Z biskupových rtů unikl povzdech. Den jejich narozenin byl dnem jeho obrácení. Přesně ten den ji viděl před sebou tak, jak ji vidí dnes. „A víte, zda vaše oběť měla nějaký účinek?“ „Nikoliv, biskupská Milosti.“ „A přejete si to vědět?“ „Milý Bůh sám ví, jestli se stane něco dobrého, a to mi stačí," zněla odpověď.

Biskup byl otřesen. „Tak pokračujte ve jménu Božím v tomto díle," řekl. Ale to už sestra klečela u jeho nohou a prosila o požeňání. Biskup pozvedl své paže slavnostně k nebi a řekl s hlubokým pohnutím: „Tak Vám žehnám celou silou a mocí, jakou biskup může žehnát. Žehnám Vaši duši, Vašim rukám a jejich práci, žehnám Vašim modlitbám a obětím, Vašemu sebezpřemáhání a poslušnosti,

ti, žehnám Vám zvláště pro Vaši poslední hodinu a prosím Boha, aby stál při Vás se vši svou útečnou. To ať vám dá Otec, Syn a Duch Svätý!" „Amen," řekla chudá laická sestra klidně, zvedla se a vyšla ven.

Biskup, zcela otřesen, přistoupil k oknu a díval se ven. Po nějaké době se rozloučil s představenou a vrátil se do domu svého biskupského přítele. Pak mu řekl: „Našla se ta, které děkuji za své obrácení a také za svou záchranu. Je to ta nejposlednější laická sestra v klášteře. Nemohu Bohu dosti poděkovat za jeho milosrdenství. Protože tato sestra se už za mě dvacet let modlí; ale Bůh již předem přijal její modlitby a v den, kdy ona spatřila světlo světa, způsobil již mé obrácení, protože předem věděl o jejím přímluvném díle a modlitbách."

„Jaké je to pro mě naučení," dodal pak. „Kdybych měl někdy přijít do pokušení být před lidmi ješitný na své úspěchy, pak se musím ihned zastavit před pravdou – za to všechno děkuješ jen modlitbám a obětím ubohé služby v klášterní stáji. A když se mi některá malá a drobná práce zdá méně cenná, pak mi říká stejná skutečnost – to, co dělá poslední služka v pokorné poslušnosti vůči Bohu a v přemáhání sebe samé a tak to obětuje, má před Bohem takovou cenu, že vzbudil Církvi biskupa."

*Z Lebe 11/2002
přežil -ls-*

Nechej toho a měj důvěru

Kardinál Nguyen Van Thuan, který zemřel v minulém roce, byl kazatelem kuriálních exercicií ve Vatikánu. Mezi jiným vyprávěl o tom, jaká zkušenost mu pomáhala přežít v komunistickém vězení.

Během mého dlouhého devítiletého trápení na samotce v cele bez oken, kdy v některých dnech celé dny nesvítalo elektrické světlo, v této temnotě jsem měl v horku a vlhkosti pocit, že přijdu o rozum. Byl jsem tehdy mladý biskup, který měl za sebou osm let pastorační praxe. Nemohl jsem spát. Myšlenka, že jsem musel opustit svou diecézi, tolik práce, kterou jsem začal pro Boha, co všechno bylo zmařeno, mě trýznila. Celá moje bytost byla zavalena vzpourou.

Jedné noci jsem uslyšel ve svém srdci hlas, který mi řekl: „Proč se tak trápíš? Musíš rozlišovat mezi Bohem a Božím dílem. Všechno, co jsi započal a v čem bys chtěl pokračovat, pastorační návštěvy, vzdělávání seminaristů, řeholníků, laiků, mládeže, budování škol, klubů studentů, misie pro evangelizaci nekřesťanů,... to všechno je vynikající dílo, je to Boží dílo, ale není to Bůh!

Když Bůh chce, abys to všechno opustil, udělej to okamžitě a měj k němu důvěru! Bůh všechny ty věci udělá nekonečně lépe než ty. On svěří své dílo jinému, kdo bude podstatně schopnější než ty. Ty jsi volil jen Boha, nikoliv jeho díla!"

Toto poznání mi přineslo nový pokoj, který zcela změnil mé smýšlení a pomohl mi přestat okamžitě psychicky jinak nesnesitelné. Od onoho okamžiku naplnila mé srdce nová síla a ta mě provázela celých třináct let.

Když jsem pocítil svou lidskou slabost, obnovil jsem tuto

volbu tváří v tvář těžké situaci, a mír mě nikdy neopustil.

Zvolit Boha a nikoliv Boží díla. To je základ křesťanského života pro všechny časy. A to je také nejplatnější odpověď pro dnešní svět. Je to cesta, na které se mohou uskutečnit Otčovy plány s námi, s Církví a s lidstvem naší doby.

Jak vysoko je nebe nad zemí, tak daleko jsou... moje myšlenky od vašich myšlenek (Iz 55,9).

Den za dnem lépe chápu toto slovo Písma. Chápu, že můj život je důsledek rozhodnutí mezi Bohem a Božím dílem. V každém okamžiku. Stále nová volba, která se stává obrácením.

Maria zvolila Boha, vzdala se svých vlastních plánů, aniž by plně chápala celé tajemství, které se odehrávalo v jejím životě a v jejím osudu. Od onoho okamžiku je její život ustavičným *fiat*, od kolébky v Betlémě až po exil v Egyptě, až po truhlářskou dílnu v Nazaretě, až po horu Kalvárii.

Vždy znovu je aktuální stejná volba: Bůh, a nikoliv Boží díla.

A právě tímto způsobem dochází k tomu, že Maria vidí, jak se naplňují všechna zaslíbení: vidí, že Syn, který vykřvácel v její náručí, vstal z mrtvých; vidí, že skupina učedníků se znovu upevňuje a nese hlásání evangelia všem národům; vidí, že ji budou blahoslavít všechna pokolení a bude nazvána Matka Boží, ona, která náhradou za svého božského Syna obdržela jednoho z nás, prostého člověka.

Z knihy: Naděje, která nás nese - exercicie pro papeže

Stát se poslem naděje pro druhé

Pravý soucit je královská cesta, jak vyvést lidi z nehlubší beznaděje

Maria Loley dala celý svůj život do služeb bližním: jako sociální pracovníce. Jako pečovatelka o lidi v hluboké depresi je i nyní v důchodovém věku útočištěm pro mnoho bezradných, aby jim zprostředkovala naději.

Postihuje beznaděj všechny vrstvy?

Maria Loley: Všechny, dokonce i ty, které netrápí nějaká vnější nouze, a to obzvláště silně. Prázdnota materiálního uspokojení přímo rozdmýchává beznaděj – čím více hledáme všechno štěstí v materiálních věcech, tím rychleji jsme bez naděje. Takoví lidé se za pozitivky uštvou až k smrti. Beznadějnost je velice rozšířený fenomén, je agresivní a otevřená, vede buďto k rezignaci, nebo k sebevraždě.

Když je tolik lidí, kteří žijí v beznaději, jak je možné jim zprostředkovat naději?

Maria L: Každý musí sám být nositelem naděje. Když stojím pevně v naději, vzniká duchovní působení, které se přenáší i na druhé. Pak zde působí Duch Svátý. Toto přenášení tedy není v prvé řadě nějaký můj duševní úkon. Spíše jsem pro zoufalého setkáním s nadějí, která mě naplňuje.

Jaká naděje Vás naplňuje?

Maria L: Naděje, že Bůh mě nikdy nenechá na holičkách, že od něho vždy dostanu to, co potřebuji, a to na základě příslibu, který dal Ježíš v Horském kázání: „Váš nebeský Otec ví, co potřebujete.“ Tato Boží přízeň je nepřekonatelná. Důvěřuji ve skutečnost, že Bůh o mně ví a dá mi, co potřebuji.

Je to rozumové poznání?

Maria L: Je to jistota, skutečnost, která mě prostupuje, která ve mně žije.

A to je možné zprostředkovat?

Maria L: Děje se tak nejdříve skrze soucit, tedy účasti na tom, co druhého trápí, na tom, čím trpí. To předpokládá, že se nechám tím druhým ovlivnit, že mi jeho břemeno není lhostejné. Musím být otevřená pro to, co se druhého bolestně dotýká, co mu působí trápení. V této otevřenosti se děje něco zvláštního: prožívám osamocenost toho druhého. Tady pak vzniká komunikace a ten druhý nachází ke mně přístup. To se neděje skrze intelekt. Když je Bůh ve mně, pak tento proces působí nepochopitelným způsobem Duch Svátý.

Jsou osamocenost a beznaděj v úzkém vztahu?

Maria L: Ve velice úzkém vztahu. V osamocenosti není člověk schopen přežít. Víím to ze setkání s lidmi, kteří jsou ve své osamocenosti již na pokraji, ve stavu úplné beznaděje. Pro mnohé z nich je skok do sebevraždy jen malým krokem. Často způsobí Bůh zázračným způsobem, že v této rozhodující fázi člověk někoho potká. Pak je ovšem třeba být připraven nasadit vlastní život, abychom trpěli s ním. A tady musím doplnit: každý člověk má schopnost soucitu, účasti na nouzi toho druhého. Když člověk tuto schopnost egoismem zardousí, usku-

Maria Loley

teční se v něm tragická duševní sebevraždá.

Je soustrast předstupněm soucitu?

Maria L: Obojí nemá vlastně nic společného. Soustrast je určitý druh společenské konvence. To patří k bontonu. Mnozí se domnívají, že vyjádřili soustrast a že to stačí, protože druhým tak jako tak nemohou pomoci. Je mi toho druhého sice líto, ale to je vše. Soucit však setrvává u toho druhého. Jako dobrý Samaritán. Bere přepadeného vážně a dá se uchvátit jeho nouzí. Musím tedy vytrvat u této nouze. A tato spoluúčast si žádá důslednost: Samaritán poskytuje první pomoc, dopraví oběť do hostince a zaplatí za její ošetřování. Nechoval se nijak alibisticky. To je zážitek, který jsem měla zde v nemocnici. Zeptala jsem se jedné paní, jestli jí přijde někdo navštívit. „Mě nikdo nenavštěvuje,“ odpověděla. Nato jsem jí řekla: „Budu vás navštěvovat. Dokud jsem tady, přijdu a přisednu si k vám.“ Bylo to malé gesto. V tom okamžiku se její tvář rozjasnila. Po několika dnech se mi zdálo, že tato paní, která byla po mrtvici, začala o něco lépe mluvit.

Mohla bych uvádět mnoho podobných příkladů obrácení k naději. Myslím na jednu matku tří dětí, která ke mně přišla, aby mi řekla, že dnes spáchá sebevraždu, protože už nemů-

MODLITBA ZA MLÁDEŽ

Přijď, Duchu Svátý, naplň srdce naší mládeže, zapal v ní touhu po pravdě, po správné cestě a plném životě.

Zapal v nich oheň, aby se sami stali světlem, které svítí a hřeje právě v naší době velké temnoty a svodů. Jak velice je naše mládež strhávána přímo k hříchu skrze tak četné Satanovy pomocníky! Dej naší mládeži onu věrnost, která se nedá odvést od Boží lásky žádným slibovaným prospěchem ani žádným hrozcím nebezpečím. Dej jim pochopit, že nikdo tu není sám pro sebe. Naplň je životným vědomím odpovědnosti za své bratry a sestry, vlij jim apoštolskou odvahu a horlivost o spásu duší.

Maria, nebeská Matko, Tvému Neposkrvněnému Srdci odporučíme naši mládež, ukaž jim cestu poznání jediného a pravého Vykupitele JEŽÍŠE KRISTA. Chraň je před každým neštěstím a především před hříchem a jeho následky.

Buď Paní naší mládeže. Zachovej ji čistou a otevřenou pro všechno velké a krásné.

Andělé strážní, bojujte za ně, veďte je, zachraňte je! Amen
Drahocenná Krví Ježíše Krista!

Byla jsi drahou výkupnou cenou za hříšné lidstvo. Jsi nápojem spásy, koupelí očištění pro naše duše. Ustavičně se zastáváš lidstva před trůnem nejvyššího Slitování. V pokoře se Ti klaním. Jak nejlépe dovedu, chci odčiňovat bezpráví a urážky, kterých se Ti ustavičně dostává od lidí, především od těch, kteří ve své pýše jdou tak daleko, že Tě znovu urážejí. Kdo by nechtěl velebit tuto Krev! Je nekonečně drahocenná. Kdo by nechtěl vroucně milovat Ježíše, který Tě prolil! Co by ze mne bylo, kdybych nebyl vykoupěn drahocennou božskou Krví? Kdo ji nechal vytéci do poslední kapky ze svatých žil našeho Pána? Jistě jeho láska. Ano, bezmezná láska, která nám daruje balzám spásy. Je vylita z nekonečného zdroje lásky. Dej, ať Tě všechna srdce a všechny jazyky ustavičně chválí, děkuji Ti nyní i navěky. Amen. (Pius VII)

že dál. O tři děti se už někdo postará. Byl to její jakýsi poslední pokus, jak vyjít z nouze. Když tento pokus selže, je sebevražda nezadržitelná. Několikrát jsem to tragicky zažila.

Co však nyní způsobí takový obrat?

Maria L: Že nacházíme člověka, který s námi v naší beznaději zůstane, který nás provází svou modlitbou, dokud tato beznaděj krok za krokem neustoupí. Takové obrácení nefunguje na stlačení knoflíku, protože nouze je hluboko v duši a v podvědomí. Potřebuje to čas, než se naděje stane nosnou.

A co dělá naději nosnou?

Maria L: Věrnost, kterou věnuji tomu druhému, když se zřeknu toho, že chci mít úspěch. Nemohu si myslet: Teď jsem ti pomohl a to už musí fungovat. To není postoj nositele naděje. Musím vytrvat tak dlouho, až postižený sám začne přicházet více sporadicky. Často jsem zažila, že dochází k pozvolnému odstupu. To není míněno negativně. Když jsou setkání řídní, slyším pak slova: „Kdybychom se nebyli potkali, již bych nežila.“

Jakou roli sehrává Bůh?

Maria L: Z vlastní dobré vůle se člověk rychle vyčerpá. Znam mnoho lidí, kteří řekli: „Jsem jako vyhořelý. Už žádného strádajícího nesnesu.“ To je ryze přirozená rovina. Když však žiji s Bohem, je ve mně i celá jeho plnost. Pak je tu láskyplné setkání, ve kterém je přítomen Bůh. On je pramenem pro mne i pro druhé. Žiji pak ze síly, které dá Bůh pronikat do mé naděje. Já jsem ten, kdo doufá, ale Bůh je plnost síly této mé naděje. A ta se neviditelně sděluje. Jak On působí, to mohu pocítit, ale v jednotlivostech to nejsem schopna postřehnout. Je to jako květina, vidím, že roste, ale jednotlivé pohyby nedokážu zaregistrovat.

Neplodnost kvůli předčasnému sexu

Velké obavy u odpovědných lidí ve Velké Británii vyladal šokující výsledek vládní statistiky, podle které úbytek obyvatelstva je již nezadržitelný a je mu možno čelit jen přistěhovalectvím. Druhý důvod znepokojení je zjištěná neplodnost u mladých žen, která má svou příčinu v předčasném sexuálním styku.

Na tři počty připadá v Londýně jeden potrat, v celostátním měřítku je to jeden potrat na pět počtů. V roce 2001 podle statistiky 44 % těhotných dospívajících dívek podstoupilo potrat. Počet dětí, které při-

cházejí na svět mimo manželství, také stoupá.

Nejnižší porodnost v dějinách

V roce 2001 zaznamenala ostrovní říše nejnižší porodnost ve svých dějinách. Na plodnou ženu připadá jen 1,64 dětí. Aby se udržel stav obyva-

Stává se, že při obrácení k naději vzroste i víra?

Maria L: Velice často. Když ten druhý řekne: „Dala jste mi novou naději,“ pak bez otálení dodám: „Ten, kdo nám dává naději, je Bůh. Já jsem to jen zprostředkovala a jsem ráda, že jsem mohla být nápomocná.“ Toto svědectví zastihne obvykle toho druhého ve chvíli, kdy potřeboval impuls, aby našel Boha. Mnozí potom řeknou: „Já opět věřím“ nebo: „Já opět čtu Bibli!“ Velmi často jim při tako-

mu plodnosti je nutný počet 2,1 dítě na plodnou ženu. Mluví jedné organizace Patrick Cusworth prohlásil, že se před tímto stavem již dávno varovalo a nyní se musíme dívat, jak se země dostává do propasti demografické katastrofy díky potratům a sexuální nevázanosti. Čtyři z deseti narozených dětí přicházejí na svět mimo manželství. Za to jsou odpovědné západní vlády, které málo podporují rodinu nebo ji nepodporují vůbec.

Experté volají po zásahu

Medical Research Council (Lékařská výzkumná rada) ve stejné době oznámila, že minimálně jedno ze sedmi děvčat, které provozují předčasný sex, propadne nebezpečné nemoci (způsobené virem chlamidií), která je vysoce nakažlivá a vede k neplodnosti.

Nebezpečnost této choroby spočívá v tom, že zůstává dlouho nepoznaná. Mnoho dívek se oddává volnému sexuální styku, aniž vědí, že již dlouho v sobě nosí zárodek nebezpečného onemocnění.

Experté navrhli vládě, aby přijala opatření, která by zabránila šíření nemoci. Tato opatření se musí týkat již školní mládeže. Dát děvčatům volně k dispozici antibaby-pilulku není žádné řešení. Je třeba se spíše obávat, že počet potratů poroste.

-cvm-

vé příležitosti Bibli daruji. Jedna velmi těžce depresivní žena mi řekla: „Čtu dvě hodiny Bibli. Pak je mi opět lépe.“

Máte mnoho zkušeností s depresiemi?

Maria L: Měla jsem co do činění s mnoha postiženými depresiemi. Ve styku s nimi jsem se mnohému naučila. Naslouchat jim, dívat se na ně, tiše se s nimi setkat pohledem, to jsou malé kroky, jimiž se může podařit přiblížit se k nim. Při tom mo-

hu hluboce poznat duši depresivního člověka a konstatovat: Normální člověk nemá ani tušení, jak hluboké je jejich strádání. Někteří říkají, že je to peklo. A v této nouzi je musíme umět sledovat. A když dojde k rozhovoru a postižený řekne: „Pro mě už nic neexistuje. Nikdo mi nerozumí. Nemohu již mít žádnou naději,“ pak zpravidla vím: Teď se v něm něco změnilo. To jsem také svému protějšku tak řekla. A to vzbudí jeho pozornost. Pak mu řeknu. „Vaše nouze už není jen vaše. To je pasé. Nesu teď vaši nouzi s vámi. Teď už nenese te její plnou tíži,“ řeknu mu rozhodně. A nejen řeknu. Když se loučíme, vyloučíme nové shledání. Doprovázím těžce depresivní osobu skrze telefon. Jen skrze telefon. A tento doprovod je úspěšný, protože ta osoba ví, že v určitou dobu čekám na její zavolání. Tímto rituálem ještě žije. Ví: „Mám jednoho člověka.“

Takové láskyplné doprovázení je vlastně v dosahu každému.

LOLEY: Všichni jsme pozváni, abychom šli bližním vstříc soucitem, který začíná třeba pohledem. Denně nás potkávají lidé, kteří potřebují soucit. Kéž by se z této smrti zasvěcené společnosti stále více lidí osvobodilo, aby byli opravdovými bližními, kteří jsou schopni pravého soucitu. K tomu musím být také ochoten dát něco ze sebe. Pak se také stane, co říká Pavel: Čím více je náš vnější člověk potřen, tím více se onen vnitřní den ze dne obnovuje. Neboť ve svém sebeodevzdání přijímám, co jsem sdílel s druhým.

*Podle Vision 2000 - 1/2003
překlad -lš-*

Důležitější než zdrženlivost od jídla je v dnešní době zdrženlivost od obrazů v médiích všeho druhu. Obraz se stal trojským koněm, který vnikl dovnitř a zabil pohlavnost dokonale jejího přirozeného cíle.

Raniero Cantalamessa

člověka. Způsob života ponechaný lidské libovůli, který se řídí jen krátkozrakým názorem zmanipulovatelné požívačné většiny, neschopné zdravého sebeovládání, může se stát nakonec lidskému rodu tak nebezpečný, že ohrožuje jeho vlastní přežití.

Trvalé nedostatky ve správném uspokojování duchovních a duševních potřeb postihují zdraví celé lidské bytosti dříve či později stejně těžce jako špatná funkce ledvin či srdce. Taková „dysfunkce“ souvisí s nezdravým životním způsobem, který nakonec neúprosně dopadne nejen na onu tak pečlivě pěstěnou a zbožňovanou tělesnost, ale i na okolí člověka. Se stále většími obavami musíme konstatovat, že uchovat tělesné zdraví jednotlivců se stává obtížné, ne-li nemožné, protože nezdravým životním způsobem společnosti jako celku onemocněl i neúměrně přetížený hmotný svět, takže dnes již stále více stůně celá zeměkoule. A co by se dělo, kdyby celé lidstvo využívalo pozemské zdroje tak bezohledně, jak to dělá zatím jeho v blahobytu si hovící malá část!

Člověk Západu musí vydávat tolik energie a zdrojů na to, aby si opatřil svou radost a své uspokojení právě proto, že opomíjí svůj duchovní a duševní život a připravuje se o zdroje té nejvlastnější a nehlubší radosti, pro kterou byl stvořen. Všechny tyto problémy od počátku předvídala Boží moudrost, a aby ukázala cestu nejen ke zdraví, ale i k pravé a dostatečné radosti, dala člověku nanejvýš moudrá pravidla, jak uspořádat život a společnost tak, aby svět zůstal ve zdravé rovnováze. Tato Boží pravidla, vložená přímo do lidské přirozenosti jako přirozený zákon a navíc explicitně formulovaná v Desateru, nejsou tedy určena jen „věřícím, kteří se od nich ještě nedokázali osvobodit“, ale všem lidem, pokud nechtějí dříve či později zahynout. „Ale můj národ na můj hlas nedbal, nechal jsem je tedy, ať si

žijí podle svých nápadů.“ Výsledek je ten, že tento svět je smrtelně ochrnutý svým sobectvím a potřebuje uzdravení, je posedlý nečistým duchem a potřebuje někoho, kdo by ho vysvobodil z moci Zlého. Kdo ho může uzdravit? Můžeme ještě čekat, že Bůh přijde a uzdraví nás jako nemocné v Kafarnau, když svět se odvrací od svého Boha, Stvořitele i Spasitele a vrací se k modloslužbě?

Takový nevděčný odvrát člověka od Nejvyššího není žádné překvapení. Jeho vyvolený národ to v průběhu své starozákonní několik tisíc let trvající historie udělal několikrát, a ON se od něho neodvrátil. Přišel mezi nás a stal se člověkem právě tehdy, když celý svět byl hluboko ponořen v pohanství a modloslužbě a také jeho vyvolený národ ho zavrhl. A přece uzdravoval jeho nemocné a vyháněl zlé duchy. Koupil si své dědictví za příliš vysokou cenu, než aby se ho vzdal. Právě v situaci extrémní nouze se nejlépe projeví Boží moc a Boží moc má jedno jméno: láska, která se projevuje jako milosrdenství.

Proto smutný pohled na těžce nemocný svět není pro nás důvodem k malomyslnosti, ale naopak je důvodem naší oprávněné důvěry a naděje, že náš Bůh přijde a spasí nás. Nenechává nás sirotky, dokonce nabízí svému malíčkému stádcí, aby se s ním spojilo k záchraně nemocného světa. To, čeho se svět tak bojí, tedy utrpení a obět, je nejlepším lékem na jeho rány. Ježíš umí velice dobře hospodařit i s tím málem dobra, kterého my ubozí hříšníci jsme schopni, a umí ho ve spojení se svou milostí a láskou obdivuhodně využít právě tam, kde je toho nejvíce zapotřebí.

Že je nás stále méně a méně? My jsme v menšině jen z čistě pozemského pohledu. Jak bychom mohli být v menšině, když za námi stojí Bůh a s ním celé nebe? On si nás vyvolil a my jsme jeho lid, co by nám mohl udělat člověk?

V kultuře strachu

Stalo se módou koketovat se strachem. Ať už jde o interview, talkshow, každý herec, každý politik musí počítat s tím, že se náhle objeví otázka: „Máte strach?“

Jeden významný deník uveřejnil nedávno seznam tzv. fobií (stavy strachu). Můžeme se jen divit, kolik jich je. A každá má své vlastní jméno.

Hlásání radostné zvěsti

Strach jistě není pouze jevem naší doby. Člověk vždy vyrůstal spolu se strachem. Ať už v pralese, v široké stepi Asie nebo na moři či v osamělé horské krajině, kde už se člověk mohl nacházet; kamkoliv přišel, vždy u toho byl skrytý nebo zjevný strach. Rozdíl proti dnešku byl jen v tom, že se o tom tak často nemluvilo.

Křesťanské hlásání bylo od samého počátku *radostná zvěst*. Tato zvěst měla člověka zbavit strachu, který ho tak často svírá v boji o své bytí. Proto ti, kteří přinášejí radostné poselství z věčnosti, jak nám o tom vypráví Písmo svaté, vždy začínali slovy: „Neboj se! Nebojte se!“ Bůh nenahání strach.

Zbavení Boha

V tom může spočívat vysvětlení módy strachu v naší době. Kdo žije zbaven Boha, kdo nemá k živému Bohu žádný vztah, ten není v bezpečí. Bezpečí je jako ochranný plášť proti strachu. Již dítě v náručí starostlivé matky to instinktivně ví.

Při vyhnání z ráje čekal lidi strach z bytí. Mluvíme o existenčním strachu. V ráji „přebýval“ člověk s Bohem, cítil jeho blízkost, byl si jist jeho ochranou. Hřích prvních lidí spočíval v tom, že chtěli poznat zlo.

Když ho poznali, stal se strach jejich průvodcem. *Bál jsem se*, říká Adam. V blahobytné společnosti, ve které prý člověk nemusí snášet žádnou nouzi, ve které stát může všechno zajistit, stal se náhle strach mánií.

Skrytí v Ježíšově pokoji

Rozdíl mezi prvními křesťany a jejich okolím byl v tom, že křesťané se cítili bezpeční v rukou dobrotivého a milosrdného Boha. Nejednou šli do arény vstříc smrti se zpěvem na rtech,

což diváky na tribunách a císaře nejednou zmátlo, ale získávalo jim to současně sympatie.

Ztráta víry vede dříve nebo později do neurózy strachu. Ještě nikdy nedokázalo ateistické hnutí darovat lidem pocit vnitřní bezpečnosti, naopak, ovládají je závislosti, které dokážou jen udržovat strach. Ukázaly to všechny diktatury.

Proto nemohl Ježíš ve své řeči na rozloučenou dát nic krásnějšího než ujištění: *Pokoj svůj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám, ne jako svět dává, já vám dávám*. Pravý pokoj, ten vnitřní i vnější, znamená život beze strachu. -cvm- 229/ 2003

Kdo nechce mít za svou matku Pannu Marii, Neposkvrněnou, nemůže mít ani Krista za bratra. Otec mu nepošle svého Syna, Syn nesestoupí do jeho duše, Duch Svatý neutvoří svými milostmi mystického Krista, protože všechno se děje v Marii Neposkvrněné, jen a jen v Marii.
Sv. Maximilián Kolbe

Přijď, Pane Ježíši!

Církev na cestě k novým Letnicím

Po každém proměňování se modlíme: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste!“

Ale kdy Pán přijde?

Kdy splní toto dva tisíce let staré volání, které čteme na konci Písma svatého: *Přijď, Pane Ježíši?* (Zj 22,20)

Ano, Pán znovu přijde. Ne-ní nic jistějšího než to, neboť je to prorocké slovo Písma, které se naplní! Žijeme však v očekávání tohoto příchodu?

Uslyšíme jeho klepání na dveře? Jeho příchod nikoliv k soudu, ale k „novým Letnicím lásky“?

V každém adventu staví nám Církev před oči pravdu, že Ježíš znovu přijde. Ježíš se ptá každého: „Můžeš mě přijmout již dnešního dne? Nepřijdu příliš brzy? Čekal jsi na mě, jsi připraven na setkání se mnou, je tvoje lampa naplněna“?

Ale máme se vůbec na nový příchod Pán připravovat? Světová spirála se točí tak rychle, svět příliš spěchá, že si nikdo ani neklade takovou otázku. Otázka nového příchodu Pána i navzdory 11. září 2001 je zatlačena do velké dálky. Pro mnohé je řeč o příchodu Páně dokonce tabu, kterým se zabývají jen odpadlíci a sektáři. Konečně Ježíš nepřišel již celých 2000 let, proč by se to mělo stát právě v mé době? Ale já se ptám: Proč by nemohl přijít právě teď, zítra nebo za deset let?

V apoštolském listu *Rosarium Virginis Marie* píše papež, že ho problémy nového tisíciletí přivádějí k myšlence, „že jen zá-sah shora... dává naději na méně temnou budoucnost.“

Při generální audienci 22. dubna 1998 mluvil papež o konečném příchodu Krista a řekl: „Zatímco cesta k Jubileu nám připomíná první, historický Ježíšův příchod, nyní nás

zve, abychom se dívali dopředu v očekávání jeho druhého příchodu na konci časů.“ Úvaha o Pánově druhém příchodu je proto nesporně velmi blízká a aktuální. V listě o laickém apoštolátu čteme, že „Duch Svátý... daruje ještě obzvláštní dary.“ Tyto dary slouží k výstavbě těla a věřící mají „právo a povinnost používat je k blahu lidí a výstavbě Církve.“

Křesťan se proto musí otevřít charismatům a dát je také ověřit. To má velký význam proto, že v Církvi je dnes mnoho osobností s mimořádnými dary.

Je nápadné, že těchto fenoménů, jak dokládá mariolog René Laurentin, v poslední době silně přibývá. Nikdy nebylo tolik mariánských zjevení a tolik stigmatizovaných osob.

Např. vizionář z Kureščeku ve Slovinsku Franjo Špelic. Je to stigmatizovaný kněz. Jeho poselství byla po prozkoumání biskupem v Lublani zveřejněna. Nebo Medžugorje. Je to místo, které bez ohledu na soud o zjeveních Církve oficiálně uznala za poutní místo. Mnoho lidí si zvyklo na toto poselství. Jaký dar nám zde byl darován, to se teprve dovíme.

Svět prožívá hospodářskou krizi od Východu až na Západ, války ve všech světadílech a katastrofy kolem celé zeměkoule. Někteří lidé nechtějí uznat znamení, která nám tím Bůh dává, mnozí ale tuší, že budoucnost leccos změní.

Zemřelý arcibiskup Stimpfle z Augsburgu krátce před svou smrtí řekl: „Mocnosti proto tak zuří, protože Bůh pro svůj lid učiní v blízké budoucnosti něco velikého.“

Na tuto budoucí událost všichni čekáme: na nové Letnice, o kterých mluví Svátý otec a mnoho omilostněných osobností, jako Marta Robinová. „Nové Letnice lásky“ stojí pře-

de dveřmi, prožíváme červánky nové doby.

K nejvýznamnějším znamením naší doby patří třetí tajemství z Fatimy a poselství Paní všech národů, která byla 31. května 2002 uznána příslušným biskupem Josefem Marií Puntem. Maria řekla 31. května 1955 v Amsterdamu: „Království Boží je blíže než kdykoliv předtím.“ A poselství končila 31. května 1967 větou: „Přijde Duch!“

Proto není žádný důvod k rezignaci, nýbrž naopak k novému rozkvětu misijního působení. Když někteří kněží dnes podle vlastní chuti mění Boží přikázání, nevzniká tak žádná nová církev. Obnovená Církev přijde přímo do Boha. Jak se to stane, je dnes ještě pro nás nepředstavitelné. Při dnešním vnitřním i vnějším chaosu se zdá, jako by obnova Církve byla nemožná, a přece obnova přijde!

Budme jako *moudré panny* připraveni na Kristův příchod. Ježíš znovu přijde, nikoliv aby soudil, ale aby nám daroval „nové Letnice lásky“!

Vzhledem k situaci v Církvi a ve světě zahájil papež ofenzívu. Daroval Církvi Rok svatého růžence a také nový „růženec světla“. Papež ví o novém jítu, které přijde, ale které přijde, jestliže se v Roku růžence budeme shromažďovat ve večeradlech, abychom si vyprosili misijního ducha a aby nás Pán *nenášel spící*, až přijde.

Již v roce 1990 napsal v encyklice *Redemptoris Missio*: „Když uvažujeme o dnešním světě povrchně, velice na nás působí negativní skutečnosti, které mohou vést k pesimismu. Ale tento pocit není oprávněný. My věříme v Boha, Otce a Pána, v jeho dobrotu a milosrdenství. Bezprostředně před začátkem třetího tisíciletí vykoupení Bůh připravuje velké křesťanské jaro, jehož červánky je již možno vyušit.“

Ještě nikdy neměla Církev takovou možnost jako dnes zpří-

stupnit evangelium svědectvím a slovem všem lidem a všem národům. Vidím, jak svítá nový věk misii, který se změní v jasný den, bohatý na plody, kdy všichni křesťané a zvláště misionáři a mladé církve odpoví láskou a svatostí na velké výzvy naší doby.

Jako apoštolové po nanebevstoupení Páně, tak se musí Církev shromáždit ve večeradle s *Marií, Matkou Ježíšovou* (Sk 1,14), aby si vyprosila Ducha a obdržela sílu a odvahu pro naplnění misijního úkolu. I my, více než apoštolové, musíme být proměněni Duchem Svátým.“

Jde tedy o rozhodnutí s velkými důsledky. V Knize přísloví čteme: *Bez prorockých zjevení lid zdivočí; blaze mu, když zachová nauku* (Př 29,18). Jestliže lid bez prorockého zjevení zdivočí, stane se to tím spíše, jestliže právě prorocké zjevení nepřijme a odvrhne.

Hustá síť proctví kolem celé zeměkoule nám každopádně ukazuje jednu naléhavost: jde o **záchranu duší**.

Podle výpovědi některých proroků dnešní doby vstoupíme brzy skrze „oheň“ do těchto „nových Letnic“. V této době je skutečně výzva Matky Boží k modlitbě velice důležitá. Stále nám říká. „Modlete se, modlete se, modlete se!“ V modlitbě vám bude všechno jasné.

Protože lidé, kteří se modlí, poznávají Boží vedení, nepropadnou slepému strachu, neztratí nikdy radost, budou svědčit o evangeliu slovy a životem, nebudou nikdy zbabělí, budou vždy žít v důvěře, jsou otevření Božímu hlasu, poznávají znamení doby, mají odvahu hlásat pravdu, rozpoznávají zlo v každé podobě, usmírují hříchy a jsou bezpeční v Boží náruči.

Z *Vision 2000 - 1/2003*
přeložil-lš

SLOVA K BOHU Z HLUBOKOSTI SRDCE

Řehoř z Nareka

A.

Bože věčný, činící dobro
a vševládnoucí,
Stvořiteli světla a Tvůrce noci,
Živote ve smrti a Světlo ve tmě,
naděje očekávajících a trpělivosti
pochybujících,
který se svou všestrannou moudrostí
měníš stíny smrti ve svítání,
nehasnoucí rozbřesku a nezapadající
slunce –
neboť tma noci nemůže skrýt slávu
Tvého panství;
Ty, k němuž pokleká v pobožnosti
všechno stvoření
nebeské a pozemské a pekelné;
který slyšíš vzlykot spoutaných
a pohlížíš na modlitby skromných
a přijímáš jejich žádosti,
můj Bože a Králi,
můj Živote a Útočiště,
moje Naděje a Důvěro, Ježíši Kriste,
ó Bože všech,
Ty Svatý, v duších světců spočívající,
utěšení zármutků a místo očistění
hříšníků,
který znáš všechno dříve, než je
vykonáno,
sešli ochraňující sílu Tvé ruky
a zachraň mě z hrůzy noci a zlého
démona,
abych – líbaje stále svými rty duše
památku Tvého strašného a svatého
jména –
byl spasen, chráněn s těmi,
kdo k Tobě volají z celého srdce.

B.

A pro pečeť kříže, Tvého znaku,
to, co jsi obnovil, zbarviv to svou
božskou krví,
a pro stejnou milost adopce, s kterou
jsi nás pokřtil,
a pro slávu svého obrazu, podle
něhož zobrazil jsi nás vytvořil:
pro tyto božské dary
ať se ďábel stydí, jeho pletichy ať
jsou rozloženy,
ať jsou pasti odstraněny, válečníci ať
jsou poraženi,
ať je nedostatek přeostrých zbraní,
ať je odmítnuta mlha, zahánána tma,
odehnán mrak.
Tvá paže kěz zastřešuje a ruka kěz
pečeti,
neboť jsi milosrdný a milostivý
a Tvým jménem jsou nazýváni Tvoji
služebníci.
A Tobě s Otcem a Duchem Svatým
sláva a vláda
na věky věků. Amen.

Přel. Haig Utidjian a Evžen Kindler

Významné výročí arménských křesťanů

Arménské křesťanství bylo v Čechách a na Moravě dlouho na okraji zájmu. Lidé o něm nedostávali téměř žádné informace. Výjimky zaujaly spíše několik intelektuálů, neboť údaje svědčící o arménském křesťanství musely být tak utajené, aby prošly několika stupni ateistické cenzury v Sovětském Svazu i u nás.

Pozornost českých a moravských katolíků se mírně obrátila k arménskému křesťanství v roce 2000, kdy Arménii navštívil Svatý otec Jan Pavel II. Jde o událost, o níž informoval i časopis Světlo. Návštěva se konala při příležitosti významného výročí – uplynulo 1700 let od přijetí křesťanství v arménském království, což je událost, na kterou jsou Arméni právem hrdi. I Arméni, kteří žijí u nás, to náležitě oslavili. Blokování pravdivých informací během druhé poloviny minulého století má ještě nyní za následek, že mnozí čeští křesťané nedělají rozdíly ve východním křesťanství, vše tam považují za řecko-ruské pravoslaví, a tak se ochuzují o mnohou inspiraci, kterou nabízejí i arménští křesťanští autoři.

Arméni – podobně jako jiné křesťanské národy – mají mnoho křesťanský orientovaných literárních autorů a k nim si jejich kulturní tradice vytvořila jisté vztahy. Na vrcholu stojí Řehoř z Nareka (Grigor Narekaci), který má letos významné výročí – zemřel roku 1003.

Narodil se kolem poloviny desátého století. Brzy mu zemřela matka a jeho otec jej dal na vychování ke strýci jeho matky Ananiovi, který byl opatem kláštera v Nareku u jezera Van. Otec Chosrov poznal po svém ovdovění duchovní povolání, stal se mnichem a později byl dokonce posvěcen na biskupa v Andzevu, po němž byl zván Chosrov Andzevaci. Doba Řehořova mládí byla dobou rela-

tivně klidnou v arménské historii, Anania byl velmi vzdělaný mnich, který dbal i na vzdělání a duchovní život ve svém klášteře, a ten se tehdy proslavil po celé Arménii. Řehoř vyrůstal v prostředí, které jej vedlo i k hlubokému vztahu k jeho Stvořiteli.

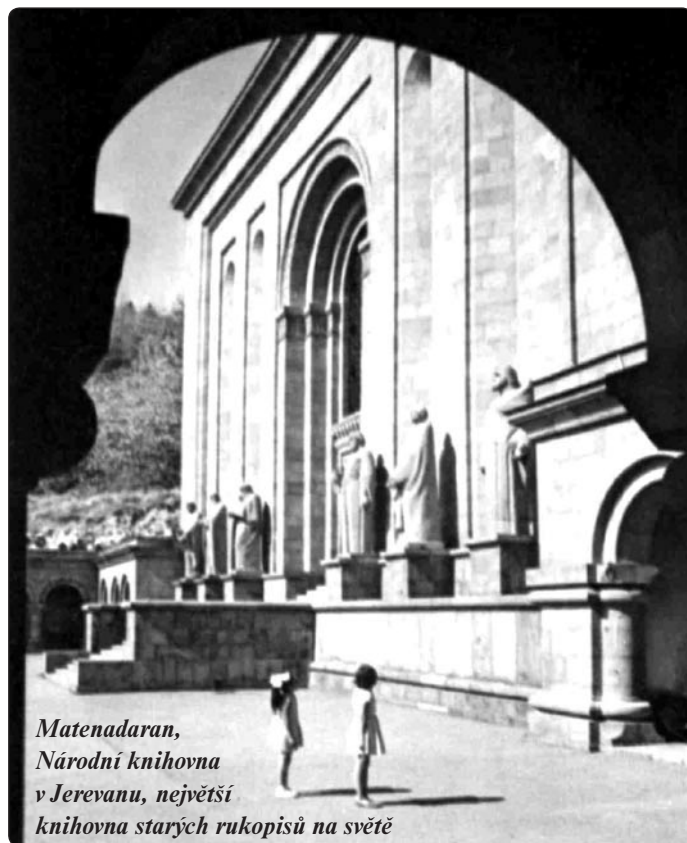
V dospělosti napsal několik významných děl – mimo jiné eulogia (chvalozpěvy, např. na sv. Kříž, na Pannu Marii a na svaté apoštoly) a meditaci na Velepiseň. Do hudební (i literární) tradice se zapsal svou knihou ód, to jest duchovních zpěvů; k nim napsal i melodie, z nichž tradice uchovala některé až do dneška.

O životě Řehoře z Nareka koluje řada legend. Je ctěn arménskou církví jako světec, opravdu žil v heroických ctnostech a zemřel v pověsti svatosti. Svě nejslavnější dílo napsal na sklonku života. V knize se střídá bolestivá a hluboká lítost nad nedostatečností a hříšností člověka s extází založenou na jisto-

tě nekonečnosti božské milosti. Překvapuje Řehořovo hluboké prožívání trinitárních i kristologických dogmat a pro dnešní generaci může být inspirací i to, jak důvěrně Řehoř uctíval osobu Ducha Svatého. Tradice dává zmíněné knize různé názvy, jako *Knihla nářků* či *Knihla modliteb*, někdy ji nazývá prostě *Narekaci* nebo *Narek*, avšak snad nejvýstižnější je název *Knihla hovůrů k Bohu z hloubi srdce*; kniha má totiž 95 částí, z nichž každá je uvedena tímtož titulem „Slova k Bohu z hloubi srdce“.

Řehořovo dílo snad může přiblížit český překlad 94. části, který předkládáme (sloupec vlevo). Připojujeme se tím skromně ke sloům arménského patriarchy Konstantinopole Jakuba Naljána, který – když v první polovině 18. století dával do tisku své komentáře k uvedené Řehořově knize – napsal: „K diamantovému paláci perleťovou bránu jsem vybudoval.“

*Přel. Haig Utidjian
a Evžen Kindler*

*Matenadaran,
Národní knihovna
v Jerevanu, největší
knihovna starých rukopisů na světě*

Chování katolíků v politice

Vysvětlení nauky katolické církve k některým otázkám chování katolíků v politickém životě

I. Neměnné učení

1. Angažovanost křesťanů ve světě si našla v průběhu 2000leté historie různé projevy a cesty. Jednou z nich je aktivní účast v politice. Křesťané, jak píše jeden křesťanský spisovatel prvních století, „účastní se veřejného života jako občané“⁽¹⁾. Církev uctívá mezi svými svatými řadu mužů a žen, kteří sloužili Bohu svým velkolepým nasazením v politických úřadech a odpovědností za vládu. Mezi nimi je svatý Tomáš Morus, který byl vyhlášen patronem vládců a politiků a vydal o nedotknutelné důstojnosti svědomí svědecktví mučednickou smrtí⁽²⁾. Ačkoliv byl vystaven různým formám psychologického nátlaku, odmítl jakýkoliv kompromis. Aniž by se vzdal „trvalé věrnosti k autoritě a právoplatným institucím“, kterou se vyznačoval, potvrdil svým životem a svou smrtí, že „člověka není možno oddělovat od Boha a politiku od morálky.“⁽³⁾

Současné demokratické společnosti, ve kterých chvályhodně mají všichni podíl na utváření státu v atmosféře pravé svobody⁽⁴⁾, vyžadují nové rozsáhlejší formy účasti občanů na veřejném životě, a to jak křesťanů, tak nekřesťanů. Ve skutečnosti mohou všichni přispět svým hlasem při volbách zákonodárců a vlády a také jiným způsobem k utváření politického zřízení a zákonných rozhodnutí, která podle jejich názorů mohou nejlépe sloužit obecnému blahu⁽⁵⁾. Život ve velkých demokratických systémech by se nemohl dobře rozvíjet bez široké účasti všech, „i když co do formy, stupně, funkcí a odpovědnosti různým, navzájem se doplňujícím způsobem.“⁽⁶⁾

Pokud věřící laici, „vedeni křesťanským svědomím“⁽⁷⁾

a v souladu s tím souvisejícími hodnotami, plní všeobecné politické povinnosti, plní tím také svou vlastní úlohu – křesťansky oduševňovat časný řád. Při tom mají respektovat podstatu a legitimní autoritu časného řádu⁽⁸⁾ a spolupracovat s ostatními občany na základě svých specifických kompetencí a své vlastní odpovědnosti⁽⁹⁾. V důsledku této základní nauky Druhého vatikánského koncilu „nemohou se laici vyhýbat účasti na politice, tj. na mnohostranných a rozličných iniciativách v rovně hospodářské, sociální, zákonodárné, správní a kulturní, které slouží organické a systematické podpoře obecného blaha.“⁽¹⁰⁾ To zahrnuje požadavek chránit taková dobra, jako veřejný pořádek a mír, svobodu a rovnost, ochranu lidského života a životního prostředí, spravedlnost, solidaritu atd.

Předkládaná nota si neklade za cíl vyložit celé učení církve na toto téma, které je ve svých podstatných rysech obsaženo v Katechismu katolické církve. Chtěla by jen připomenout některé principy, které jsou vlastní křesťanskému svědomí a které inspirují sociální a politickou angažovanost katolíků v demokratických společnostech⁽¹¹⁾. Při převratných událostech poslední doby se objevují často dvojnásobná pojetí a povážlivé postoje, takže se jeví jako potřebné podat vysvětlení důležitých aspektů a dimenzí tohoto tématu.

II. Některé základní body současné kulturní a politické debaty

2. Společnost se dnes nachází v komplexním kulturním procesu, který naznačuje konec jednoho období a nejistotu nad novou epochou, která se rýsuje na obzoru. Velké vymoženosti, kte-

ré jsou zjevné, vyzývají k tomu, aby se promyslela cesta, kterou lidstvo prošlo v rámci pokroku a vytváření lidštějších životních podmínek. Rostoucí odpovědnost vůči rozvojovým zemím jistě naznačuje větší význam, jaký se přikládá rostoucí vnímavosti pro obecné blaho. Přitom však nesmíme zamlčet velká nebezpečí, do kterých by mohly některé duchovní proudy navést zákonodárství a tím i chování budoucích generací.

Dnes můžeme konstatovat existenci určitého kulturního pluralismu, jenž v sobě nese zřetelné znaky teoretického obhajování etického pluralismu, který svědčí o úpadku a přehlížení rozumu a principů přirozeného mravního zákona. V důsledku této tendence není nic neobvyklého, když se veřejně prohlašuje a tvrdí, jako by etický pluralismus byl podmínkou demokracie.⁽¹²⁾ Tak dochází k tomu, že na jedné straně se občané domáhají pro svá vlastní morální rozhodnutí naprosté autonomie, a zákonodárci se na druhé straně domnívají, že je třeba respektovat tuto svobodu rozhodování a přijímají pak zákony, které nedbají na zásady přirozené etiky a nahrávají kulturním nebo mravní postojům, které jsou více méně právě v módě⁽¹³⁾, jako by všechny možné představy o životě měly stejnou hodnotu. Současně s mylným poukazem na hodnotu tolerance se požaduje, aby značná část občanů, a to katolíků, upustila ve svých vlastních zemích od součinnosti na sociálním a politickém životě, při níž postupují v souladu s jedinečně lidsky pravdivým a správně chápaným pojetím lidské osoby a obecného blaha, které by chtěli prosazovat zákonem povolenými prostředky, jaké dává demokratický právní řád všem členům politického společenství stejnou měrou k dispozici. Dějiny 20. století bohatě dokládají, že mají pravdu ti občané, kteří pokládají za zcela mylnou re-

lativistickou tezi, podle níž prý neexistuje mravní norma zakotvená v samotné lidské přirozenosti, které je podřízeno každé pojetí člověka, obecného blaha i státu.

3. Toto relativistické pojetí pluralismu nemá nic společného s legitimní svobodou katolických občanů volit si z politických názorů ty, které jsou slučitelné s přirozeným mravním zákonem a které podle jejich vlastního úsudku nejlépe odpovídají požadavkům obecného blaha. Politická svoboda vůbec nespočívá v relativistické ideji, podle které všechny představy o blahu lidí mají stejnou pravdu a stejnou hodnotu, nýbrž je podmíněna tím, že politické aktivity od případu k případu směřují ke zcela konkrétnímu uskutečnění lidského a sociálního blaha, a to ve vztahu k přesně vymezeným dějinným, zeměpisným, ekonomickým, technologickým a kulturním souvislostem. Od konkrétního uskutečnění a různých okolností závisí zpravidla rozdílné postoje a řešení, ale ty musejí být mravně přijatelné. Není úkolem církve vypracovávat konkrétní nebo dokonce výlučná řešení časných otázek, které Bůh přenechal svobodnému a odpovědnému uvážení. Je ovšem právem a povinností církve vyslovovat mravní úsudky o časných záležitostech, jestliže to vyžaduje víra a mravní zákon⁽¹⁴⁾. Křesťan je povinen „uznávat oprávněnou různost názorů při řízení časných záležitostí“⁽¹⁵⁾. Současně je povolán distancovat se od pojetí pluralismu ve smyslu mravního relativismu, který je škodlivý i pro samotný demokratický život. Tento život potřebuje právě a solidní základy, tzn. etické principy, o kterých „není možno smlouvat“, a to z důvodu jejich povahy a jejich role jakožto základu sociálního života.

Na úrovni konkrétního politického střetávání je třeba dbát na to, že některá rozhodování

v sociálních otázkách mají kontinuální charakter, že k uskutečnění nebo zajištění těžce základní hodnoty jsou často mravně možné různé konkrétní strategie, že jednotlivé politické základní principy je možno interpretovat různým způsobem a že velká část politických otázek má komplexní povahu. To vysvětluje, proč je převážně více politických stran, ze kterých si mohou katolíci vybrat, aby pak prosazovali – zvláště prostřednictvím parlamentního zastoupení – své právo a svou povinnost spolurozhodovat při výstavbě společnosti ve své zemi⁽¹⁶⁾. Toto otevřené konstatování není možno zaměňovat s bezbřehým pluralismem při volbě mravních principů a základních hodnot, o které tu běží. Legitimní pluralita časných řešení zachovává nedotčenou onu základnu, ze které vychází angažovanost katolíků v politice, a tato základna se odvolává přímo na křesťanskou morálku a sociální učení. Tuto sociální nauku musejí mít katolíci laici ustavičně na zřeteli, aby měli jistotu, že jejich spolupůsobení v politickém životě je vedeno patřičnou odpovědností za časné záležitosti.

Církev je si vědoma, že demokratická cesta na jedné straně nejlépe vyjadřuje přímou spoluúčasť občanů na politických rozhodnutích, ale na druhé straně je to možné jen potud, pokud má tato cesta za základ správné chápání lidské osoby⁽¹⁷⁾. Angažovanost katolíků vzhledem k tomuto principu nepřipouští žádný kompromis, protože jinak by zradili svědectví křesťanské víry ve světě i vnitřní jednotu a sepětí samotných věřících. Demokratická struktura, na které spočívá moderní stát, by byla příliš slabá, kdyby neúčinnila svým základem ústřední význam lidské osoby. Druhý vatikánský koncil učí, že „ochrana osobních práv je nezbytná podmínka, aby se občané mohli jako jednotlivci nebo sdružení

aktivně účastnit života a vedení státu.“⁽¹⁸⁾

4. Z toho vychází celý komplex aktuálních problémů, které nejsou srovnatelné s tematikou minulých století. Vědecké úspěchy totiž umožnily dosahovat cílů, které otrásají lidským svědomím a vyžadují řešení, aby lépe a dokonaleji respektovaly etické principy. V zákonodárství dochází k pokusům zrušit princip nedotknutelnosti lidského života, při čemž se neberou v úvahu důsledky, jaké to má pro život a pro budoucnost národů při utváření kultury a sociálního způsobu chování. V této těžké situaci mají katolíci právo a povinnost zasáhnout, aby připomínali hlubší smysl života a odpovědnosti, kterou mají všichni. V souvislosti s dosavadní naukou církve Jan Pavel II. vícekrát zdůraznil, že ti, kteří jsou činní v zákonodárných shromážděních, mají „jasnou povinnost“ postavit se proti každému zákonu, který je útokem na lidský život. Stejně jako každému katolíkovi ani jim není dovoleno podílet se na propagačních kampaních takových zákonů ani je podporovat svým vlastním hlasem⁽¹⁹⁾. To ovšem nebrání v tom, jak říká Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium vitae*, aby „v případě, kdy úplné odvrácení nebo zrušení zákona již platného anebo předloženého k hlasování by již nebylo možné, aby bylo dovoleno poslanci, jehož absolutní odpor proti potratům je všem naprosto jasný, podporovat takové návrhy zákonů, které mají za cíl zmírnit škody ze zákona plynoucí a oslabit negativní vlivy na oblast kultury a veřejné mravnosti.“⁽²⁰⁾

V této souvislosti je třeba dodat, že dobře zformované křesťanské svědomí nikomu nedovoluje podporovat svým hlasem prosazení politického programu, ve kterém jsou porušovány základní obsahy víry a morálky alternativami nebo návrhy, které těmito obsahům odporují. Jelikož víra tvoří nedělitelnou jed-

notu, není možné vypustit ani jeden z těchto článků, aniž by to uškodilo katolické víře jako celku. Politická angažovanost pro jeden jediný izolovaný aspekt sociálního učení církve nestačí, aby se tak učinilo zadost odpovědnosti za obecné blaho. Katolík se také nesmí domnívat, že může přenechat jiným křesťanské závazky, které pro něho vyplývají z evangelia Ježíše Krista, aby se hlásala a uskutečňovala pravda o člověku a světu.

Je-li politická činnost konfrontována s mravními principy, které nepřipouštějí naprosto žádné odchylky, výjimky nebo kompromisy, pak je potřeba angažovanosti katolíků o to zřejmější a je spojena s větší odpovědností. Jde-li o základní a nesporné etické požadavky, musejí věřící vědět, že je ve hře sama podstata mravního řádu, který se týká blaha lidské osoby. To je případ občanských zákonů v oblasti potratů a eutanázie (nezaměňovat s odmítnutím terapeutické houževnatosti, které je i z morálního hlediska dovolené), které musí hájit prvořadě právo člověka na život od jeho početí až do přirozeného konce. Stejně tak je třeba připomenout povinnost ctít a chránit práva lidského embrya. Obdobným způsobem musí být zajištěna ochrana a podpora rodiny. Ta se zakládá na monogamním manželství osob rozdílného pohlaví a její jednotu a stabilitu je třeba bránit proti moderním rozvodovým zákonům. Jiné formy soužití nemohou být žádným způsobem zrovnoprávněny s rodinou a nemůže se jim dostat zákonného uznání.

Také svoboda rodičů při výchově jejich dětí je nezadatelným právem, které je navíc uznáváno mezinárodní Deklarací lidských práv. Stejným způsobem je třeba pamatovat na sociální ochranu nezletilých a na osvobození obětí moderního otroctví (např. drog nebo zneužití v prostituci). V tomto výčtu nesmí scházet právo na nábožen-

skou svobodu a na rozvoj takového hospodářského řádu, který stojí ve službách lidské osoby i společného blaha a dbá na sociální spravedlnost a na principy lidské solidarity a subsidiarity, podle kterých „musí být práva všech osob, rodin a skupin a také jejich výkon uznávána, chráněna a podporována.“⁽²¹⁾ Nakonec je třeba mezi těmito příklady jmenovat velké téma míru. Pacifistická ideologická vize tíhne někdy k tomu, sekularizovat hodnotu míru, zatímco v jiných případech se spokojí se souhrnným etickým soudem a zapomíná na komplexnost příčin, které přicházejí v úvahu. Mír je vždy „plodem spravedlnosti a důsledkem lásky“⁽²²⁾. Vyžaduje absolutně vyloučit násilí a terorismus. Potřebuje ustavičnou bdělou angažovanost všech, kdo nesou politickou odpovědnost.

(Dokončení příště)

Poznámky:

^[1] DOPIS DIOGETOVI, 5, 5. Srov. také Katechismus katolické církve, n. 2240.

^[2] JAN PAVEL II., Ap. list *Motu Proprio* Prohlášení sv. Tomáše Mora patronem vládců a politiků, n. 1, AAS 93 (2001) 76-80.

^[3] Tamt., n. 4.

^[4] Srov. II. Vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, n. 31; Katechismus katolické církve, n. 1915.

^[5] Srov. II. Vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, n. 75.

^[6] JAN PAVEL II., Ap. exh. *Christifideles laici*, n. 42, AAS 81 (1989) 393-521. Tato naučná nota se týká úkolu věřících laiků v politice. Pastýři mají právo a povinnost vykládat mravní principy o sociálním řádu, „nicméně aktivní účast v politických stranách je vyhrazena laikům.“ (JAN PAVEL II., Ap. exh. *Christifideles laici*, n. 60). Srov. také KONGREGACE PRO KLÉRUS, *Directorio per il ministero e la vita dei presbiteri*, 31-III-1994, n. 33.

^[7] II. Vatikánský koncil, Past. konst. *Gaudium et spes*, n. 76.

¹⁸¹ Srov. Tamt., n. 36.

¹⁹¹ Srov. II. Vatikánský koncil, Dekret Apostolicam actuositatem, n. 7; Dogm. konst. Lumen gentium, n. 36 a Past. konst. Gaudium et spes, nn. 31 e 43.

¹¹⁰¹ JAN PAVEL II., Ap. exh. Christifideles laici, n. 42.

¹¹¹ Srov. LEV XIII, Encyklika Diuturnum illud, ASS 14 (1881/82) 4ss; Encyklika Immortale Dei, ASS 18 (1885/86) 162ss; Encyklika Libertas praestantissimum, ASS 20 (1887/88) 593ss; Encyklika Rerum novarum, ASS 23 (1890/91) 643ss; BENEDIKT XV., Encyklika Pacem Dei munus pulcherrimum, AAS 12 (1920) 209ss; PIO XI., Encyklika Quadragesimo anno, AAS 23 (1931) 190ss; Encyklika Mit brennender Sorge, AAS 29 (1937) 145-167; Encyklika Divini Redemptoris, AAS 29 (1937) 78ss; PIO XII., Encyklika Summi Pontificatus, AAS 31 (1939) 423ss; Radiomessaggi natalizi 1941-1944; JAN XXIII., Encyklika Mater et magistra, AAS 53 (1961) 401-464; Encyklika Pacem in terris AAS 55 (1963) 257-304; PAVEL VI., Encyklika Populorum progressio, AAS 59 (1967) 257-299; Ap. list Octogesima adveniensi, AAS 63 (1971) 401-441.

¹¹² Srov. JAN PAVEL II., Encyklika Centesimus annus, n. 46, AAS 83 (1991) 793-867; Encyklika Veritatis splendor, n. 101, AAS 85 (1993) 1133-1228; Promluva k italskému palamentu n. 5, in: L'Osservatore Romano, 15-XI-2002.

¹¹³ Srov. JAN PAVEL II., Encyklika Evangelium vitae, n. 22, AAS 87 (1995) 401-522.

¹¹⁴ Srov. II. Vatikánský koncil, Past. konst. Gaudium et spes, n. 76.

¹¹⁵ Tamt., n. 75.

¹¹⁶ Srov. tamt., nn. 43 e 75.

¹¹⁷ Srov. tamt., n. 25.

¹¹⁸ II. Vatikánský koncil, Past. konst. Gaudium et spes, n. 73.

¹¹⁹ Srov. JAN PAVEL II., Encyklika Evangelium vitae, n. 73.

¹²⁰ Tamt.

¹²¹ II. Vatikánský koncil, Past. konst. Gaudium et spes, n. 75.

¹²² Katechismus katolické církve, n. 2304.

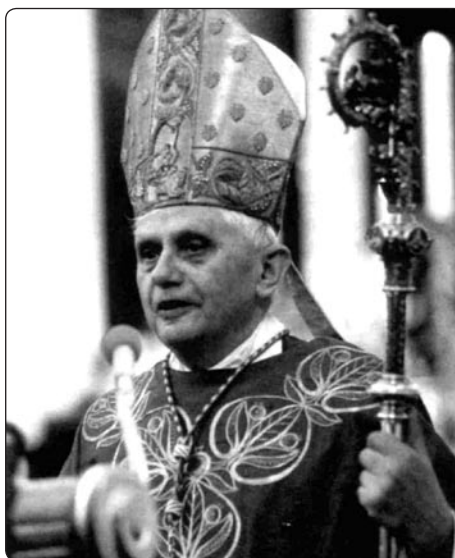
Kardinál Ratzinger k nové nótě „Chování katolíků v politice“

Důvodem vypracování a vydání nové nóty Kongregace pro nauku víry je podle kardinála Ratzingera „celkový vývoj v naší společnosti“, kde se relativismus stává stále více „převládajícím světovým názorem“. Stále více se prosazuje názor, že poznatelná pravda je totéž co nesnášenlivost a relativismus že je vlastně předpokladem pro demokracii. Toto smýšlení vede k tomu, že vlastně neexistují žádná měřítká a jediným kritériem zůstává většina. Kam až to může dojít, to jsme viděli v průběhu doby.

Je proto nutné jednou říct relativismu „STOP!“ Ukázat, že pluralismus a relativismus nejsou totožné, že tolerance a poznání mravně závazné pravdy nejsou protichůdné a nevylučují se, nýbrž právě naopak, a tak do velkých mravních otázek, s nimiž se potýká naše společnost, vnést trochu světla do rozhodování, při kterém ne vždy všichni mají jasno.

Laicita znamená, „že hierarchie neurčuje politikům, co mají v politické oblasti dělat, nýbrž že to vyplývá z jejich vlastní křesťanské odpovědnosti, z jejich osvětleného svědomí a nikoliv z příkazu biskupů.“ Znamená to dále, že v převážné části politických otázek existují různé možnosti a tak říkájíc žádná předem daná linie, protože rozumné možnosti jsou samy o sobě různé. Ukazuje se však také, „že existuje určitá základní mravní orientace a v našem dokumentu ukazujeme, že nejvlastnější měřítko spočívá v důstojnosti lidské osoby, nedotknutelnosti lidské osoby od prvního do posledního okamžiku jejího života. To je také měřítko jednotlivých mravních problémů, při čemž

není vždy na první pohled zřejmé, kudy prochází příslušná hranice. Ale při společném úsilí je možno vidět, že na příklad v otázce umělého oplodňování ve zkumavce, klonování, dovozu kmenových buněk atd. byl pře-

ročten onen bod, kdy už člověk není nedotknutelnou osobou, nýbrž je předmětem manipulace jako nějaké orgány na skladě a již se na něho nepohlíží jako na poslední cíl, ale jako na pouhý prostředek. A zde je možno rozeznávat hranice. Pochopitelně bude přítom katolíci naslouchat také biskupům, učencům a morálním teologům, aby byl schopen formulovat přesné soudy.“

Katolíci mohou podle dokumentu v podstatě pracovat v různých politických stranách. Na otázku, co to prakticky znamená, kardinál Ratzinger odpověděl: „Především je třeba přirozeně poukázat na to, že náš dokument se vztahuje na celý svět, v podstatě přirozeně na demokracie, kde je vůbec pro katolí-

ky možné, aby politicky působili, že ne ve všech zemích existují křesťanské strany. A tu se naskytá otázka: Co dělá katolík? Zásadně si přejeme, aby ve všech stranách vládla svoboda svědomí a úcta k základním hod-

notám, takže katolíci zde může spolupracovat podle přesvědčení svého svědomí v celé řadě otázek, pro které neexistuje dosud žádné morální přesvědčení, a vyjadřuje, co se mu jeví jako správné. **Přejeme si, aby ve všech stranách bylo možné ve velkých otázkách svědomí zastávat to, co víra a tedy i otevřený rozum pokládá za správné.** Jestliže se pak existující křesťanské strany obzvláště angažují právě za to a chápou to jako svou vedoucí linii, mohou mít velkou cenu.“

Na otázku, **jaké stanovisko má katolický politik zaujmout k hrozící válce v Iráku**, řekl kardinál Ratzinger: „Já bych jim řekl: **Držte se té linie, kterou ukazuje katolické sociální učení, pokud jde o „spravedlivou válku“**, k čemuž patří velmi obtížná podmínka, kterou není možné pominout, totiž že dané bezpráví vůbec není možné odstranit jiným způsobem a že je možno důvodně očekávat, že škody, které při tom vzniknou, nebudou převažovat nad získaným užitekem, a konečně že nezúčastnění, tedy civilní obyvatelstvo nebude závažným způsobem poškozeno. Já osobně se domnívám, že ospravedlnění války v Iráku není zatím na obzoru a je to především záležitost Spojených národů, kte-

ré musí dohlédnout na to, zda tu vůbec nějaká oprávněnost k válce je, a to dříve, než se přijme jakékoliv řešení.“

Podle Radio Vaticana, německá sekce

PROSBA ZA SVATÉ KNĚZE

Věčný Otče! Obětujeme Ti skrze ruce nejsvětější Panny Marie drahocennou Krev Tvého božského Syna, abys nám daroval mnoho svatých kněží.

Bašta Pána Boha (5)

Krátce nato buší někdo prudce na dveře u správce. Ty se opatrně otevírají.

„Čím mohu sloužit, pane?“

„K čertu s vaším panem, láteří jakobín uraženě. Pánům podřežeme krky. My jsme občané, občané a nic víc!“

„Tak tady čím mohu sloužit, občane?“ opakuje správce s úsměvem.

Podnapilý se musí nejdříve chvíli usebrat, aby si vzpomněl, proč vlastně vystupoval do schodů. Pak ho to konečně napadne.

„Vy zde máte uvnitř takového starého muže. Vypadá podezřele svatě. Podezřele svatě vypadá. Není to černokabátník, ne? Není z těch, co odmítli přísahu? Tak co?“

„Ale probůh, co si to domýšlíte!“ brání se ten druhý rozhodně. „To je můj vzdálený příbuzný z mého rodiště. Myslíte, že nějaký odpůrce přísahy by šel zrovna do Irského semináře, tak říkajíc do jámy lvové, pokud vám toto přirovnání nevadí, pane?“

„K čertu s vaším panem! Ale máte pravdu! Do jámy lvové žádná černá krysa nevstoupí.“

„Můj příbuzný z rodného kraje a odmítnout přísahu! A přijde si zrovna do klubu jakobínů! To je výborné!“ Správce spokojeně zakouří očima. „Vy tedy umíte vtipkovat, pane, promiňte, občane jakobíne! To je nejlepší vtip, jaký jsem v poslední době slyšel. To musím vyprávět svojí ženě!“

„No tak dobrá, dobrá!“ bručí jakobín. „Ani bych vám to neradil. Gilotina má proklatě ostrý nůž!“

„Vidím, že zase žertujete, občane! Čestné slovo, vy jste vzácný šprýmař, občane jakobíne!“

Zdá se, že jakobín je konečně upokojen a po zamumlání jakéhosi pozdravu se šine dolů po schodech.

Správce opět pečlivě zamkne dveře svého bytu. Pak jde k sou-

sednímu pokoji, ze kterého mu vyjde vstříc stařec.

„Ctihodný pane,“ řekne správce.

„Dobře, milý příteli. Všechno jsem slyšel. Hned odsud odejdu!“

„Ale kdepak, ctihodný pane!“ brání se domovník. „To neuděláte. Jste bezpečnější než v Abrahámově lůně. Žádný revolucionář neuvěří, že nespřísežený se zdržuje právě v klubu jakobínů. Můžete být opravdu bez starosti!“

„Nedělám si starosti o sebe!“ směje se stařec. „Ale nesmím vás přivádět do nebezpečí. Máte ženu a děti!“

„Právě proto vás nesmím nechat odejít!“ odpoví ten druhý. „Musel bych se stydět před svými dětmi!“

„Tak dobrá, zůstanu!“ řekne stařec po krátkém váhání a podá tomu druhému ruku.

Ale v tom okamžiku opět někdo klepe na dveře. Když správce otevře, vidí venku stát mladého muže, který má, jak se zdá, za sebou delší pouť. Jeho šat je silně zaprášený, tvář a postoj cizince prozrazují přestálé útrapy. Ale jeho pohled je neobvykle jasný.

„Zdá se, že přicházíte z daleka,“ řekne správce, „vstupte a osvěžte se trochu!“

Ten druhý však unaveně zakroučí hlavou, zadívá se chvíli na správce a pak tiše zašeptá:

„Bydlí zde Mons. Bonnal, biskup z Clairmontu?“

„Ale jak si můžete myslet...?“ koktá správce polekaně, zatímco jeho tvář zjevně zbledne.

„Nic se nebojte,“ prozrazuje cizinec starosti toho druhého, „nepřicházím se zlým úmyslem!“

Správce stále ještě váhá vpustit nezvyklého návštěvníka. Ale tu se již otevírají dveře zastrčené světničky a stařec stojí na prahu.

„Pojďte dál, mladý příteli!“ říká s úsměvem. „Jsem biskup z Clairmontu.“

Tu mladík padne na kolena a líbá uctivě biskupovu ruku. Pak vytáhne psaní ze skryté kapsy a podá je biskupovi.

„Od Abbé Brunevala, generálního vikáře diecéze Poitiers,“ dodává. „Poslal mě za vámi. Prosím o kněžské svěcení.“

Biskup pečlivě zkoumá dopis. Pak podá cizinci přátelsky ruku a řekne:

„Buďte vítán, jáhne Coudri- ne! Rád splním vaše přání.“

Krátce nato klečí Peter Coudrin v knihovně Irského semináře před biskupem. Z kaple sem doléhá smích a klení opilých jakobínů.

„Slyšíte?“ říká Monsignore de Bonnal a jeho ruka ukazuje dolů, odkud do ticha knihovny právě zaznívá ohavná revoluční píseň: „Tak je to správné, kněže na lucernu!“

„Tam dole zpívají chorál k vašemu svěcení!“ Biskup se

dívá pronikavě na mladého jáhna. „Budete od lidí pohrdaný, pronásledovaný, štváný, nenáviděný. Budou vás proklínat, když přijdete, abyste požehnal. Budou vás bít, když budete chtít uzdravovat, budou vás srážet, když budete zachraňovat. Budete člověkem bez vlasti, beze cti, bez pokoje, poznamenaný smrtí, štváný jako dravá zvěř, stíhaný a slíděný jako zločinec. Budete žít v bidě, hladu a nouzi, v zimě a chladu, bez přístřeší, bez pomoci. Snad na vás čeká vězení, snad i šibenice. Poslouchejte je, Petře Courdine!“

A opět zaznívá ta strašná píseň: „Kněže na lucernu!“

„A nyní se vás ptám, Petře Courdine, chcete se stát knězem?“ Ale jáhen se dívá pevným pohledem na světitele a říká:

„Prosím o svaté svěcení. Bůh mě bude posilovat!“

„Bohu díky,“ odpoví stařec. Pak se oba vroucně modlí z celého srdce litanie ke všem svatým.

Mezitím dole v kapli řadí rudé peklo. Stále divočeji se ozývá klení opilců. Ale ve všem tom hluku dívá se na to ze zdi tichá a vážná tvář Ukřižovaného.

Řezník Legendre, nejdivočejiší ze všech, se potácí dopředu, zvedá k svatému obrazu mešní kalich, ze kterého se vylije něco pálenky, a křičí na Ukřižovaného:

„Ježíši z Nazareta, pij. Dej si loka! Křičel jsi na kříži, že máš žízeň! Tu máš, napij se. To není ocet ani žluč. Je to dobrý francouzský koňak! Pij, Panebože, pij!“

Bouřlivý smích odměňuje to strašné rouhání. A opilec pod křížem breptá dál:

„Ty nechceš pít? Není ti to dost dobré! Ty bys měl pít, občane Ježíši! Měl bys pít!“ A rouhač vychrstne obsah kalicha Ukřižovanému do tváře, takže pálenka poskvrní celý kříž. A pekelná rota opět divoce tleská.

(Pokračování)

LITURGICKÉ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných s rozličnými chorobami a vyhnal mnoho zlých duchů. Nedovoľoval však zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.

Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“

Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“

A procházel celou Galileji, kázal v jejich synagogách a vyháněl zlé duchy.

Poselství Královny míru

Drahé děti! Tímto poselstvím vás opět volám, abyste se modlili za mír. Zejména nyní, kdy mír je v krizi, buďte těmi, kdo se modlí a svědčí o míru. Děti moje, buďte mírem v tomto nepokojném světě.

Děkují vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 1. 2003

POHANSTVÍ JAKO NEJRYCHLEJI SE ŠÍŘÍCÍ NÁBOŽENSTVÍ V AUSTRÁLII

V roce 1996 zde bylo 200 čarodějnic a kouzelníků. O pět let později je to již téměř 9000.

Pohanství bylo v roce 2001 nejrychleji rostoucím náboženstvím v Austrálii. Referuje o tom *Sydney Morning Herald*. Mons. Tony Doherty, mluvčí arcidiecéze Sydney, se domnívá, že pohané artikuluji pokřik, který je třeba brát vážně. Je mnoho Australanů, kteří hledají, a řeč a rituály institucionálních církví je neoslovují. Ústředním bodem jejich víry je „klanění se přírodě“, říkají mladí novopohané. Carol Casac z univerzity v Sydney říká, že pohanství se stalo „extrémně populárním“. Sčítání lidu v roce 2001 ukázalo, že počet těch, kteří sami sebe označují za „čarodějnice“ nebo „kouzelníky“, stoupl z 1849 v roce 1996 na 8755. Další 10 632 občanů se oficiálně označuje jako „pohané“.

V posledních 30 letech se „pohané“ silně rozmnožili. Je to podle Cusaca vliv New Age. „Pohanství je mnohem lepší místo, kde najít své vlastní odpovědi, zatímco velká náboženství mi tuto svobodu nedávají,“ říká Rhianon Donaldson, prezident pohanů a gnostiků na univerzitě v Sydney. Volíme si bohy a bohyně sami, protože naše náboženství je polyteistické. Podle arcibiskupa Petera Jensena je pohanství náboženstvím „vlastní produkce“ – „self made“, které nedělá člověka svobodným, nýbrž jej zotročuje. Křesťanská víra hlásá Boha, u něhož jediného je „pravá svoboda a zvláště svoboda sloužit druhým“.

Zástupci velkých náboženství kritizují u pohanství liberální postoj k sexualitě, rozvodům, drogám, potratům a rozvratům manželství. Antropoložka Lynne Humeová, vedoucí autorita Austrálie ve věci pohanství, se domnívá, že pohanství slouží někdy jako „náboženské ospravedlnění, abychom mohli s někým sexuálně obcovat nebo se oddat drogám“.

Kath-net

Matice svatokopecká pořádá v neděli dne 9. 2. 2003 v 16 hod. v sále fary baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku přednášku Ing. Valdštýna na téma **Slovanský pravěk, první kontakty Slovanů s křesťany, doba cyrilometodějská**. Jde o první přednášku z pěti dílného cyklu o křesťanství v našich zemích. Srděčně zveme všechny zájemce.

Diecézní pastorační centrum pořádá **exercicie pro seniory** v termínu: 30. 3. – 3. 4. 2003 v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty (bývalý Teologický konvikt). Exercicie povede P. MUDr. Ladislav Kubíček. Přibližná cena: 600 Kč. Přihlášky a informace: DPC, Komenského 4, 412 01 Litoměřice. Tel.: 416 738 036; e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz

Oprava: V čísle 4 na str. 12 jsme mylně uvedli datum úmrtí P. Ignáce Stuchlého. Zemřel 17. 1. 1953. Za chybu se omlouváme a děkujeme za upozornění bdělým čtenářům Světa.

Liturgická čtení

Neděle 9. 2. – 5. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 7,1-4.6-7

Ž 147(146),1-2.3-4.5-6

Odp.: srov. 3a (*Chvalte Hospodina, který uzdravuje ty, jimž puká srdce.*)
Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Kor 9,16-19.22-23

Ev.: Mk 1,29-39

Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina!*)

Ev.: Mk 7,14-23

Čtvrtek 13. 2. – ferie

1. čt.: Gn 2,18-25

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mk 7,24-30

Pondělí 10. 2. – památka

sv. Scholastiky

1. čt.: Gn 1,1-19

Ž 104(103),1-2a.5-6.10+12.24+35c

Odp.: 31b (*At se Hospodin těší ze svého díla!*)

Ev.: Mk 6,53-56

Pátek 14. 2. – ferie

1. čt.: Gn 3,1-8

Ž 32(31),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost.*)

Ev.: Mk 7,31-37

Úterý 11. 2. – nez. pam. Panny

Marie Lurdské

1. čt.: Gn 1,20-2,4a

Ž 8,4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

Ev.: Mk 7,1-13

Sobota 15. 2. – nez. sob. pam.

P. Marie

1. čt.: Gn 3,9-24

Ž 90(89),2.3-4.5-6.12-13

Odp.: 1 (*Pane, tys nám býval útočištěm od pokolení do pokolení!*)

Ev.: Mk 8,1-10

Středa 12. 2. – ferie

1. čt.: Gn 2,4b-9.15-17

Ž 104(103),1-2a.27-28.29bc-30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 2.	PO 10. 2.	ÚT 11. 2.	ST 12. 2.	ČT 13. 2.	PÁ 14. 2.	SO 15. 2.
Antifona	812	1741	841	857	873	889	1666
Žalm	783	786	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1742	842	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1743	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	692	1307	1308	861	877	894	1669
Prosby	817	1744	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	692	1307	1308	862	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	692	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	1746	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1749	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	692	693	1750	1308	871	887	904
Prosby	811	826	1750	856	872	888	918
Záv. modlitba	692	692	1307	1308	872	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Matice cyrilometodějská s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

REGULA BENEDICTI - ŘEHOLE BENEDIKTOVA

Po šedesáti letech dostávají čeští čtenáři do rukou veřejné knižní vydání Řehole Benediktovy, textu, který podstatně ovlivnil historii, kulturu a spiritualitu křesťanského Západu. Řehole obsahuje duchovní nauku o mnišství i praktické pokyny pro uspořádání života v komunitě. Je také cenným historickým pramenem. Zároveň s českým překladem se v tomto svazku čtenáři nabízejí originální latinský text Řehole, rejstříky a přehledy, úvodní stati o mnišství, o benediktinské spiritualitě, o historii textu Řehole a o jejich dosavadních převodech do češtiny. Vydalo Benediktinské arcidiákonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově.

Váz., přebal, A5, 240 stran, 265 Kč

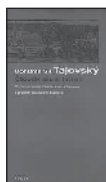
Georg Holzherr: ŘEHOLE BENEDIKTOVA - UVEDENÍ DO KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA (komentář)

Komentář k českému překladu Řehole Benediktovy s bohatým poznámkovým aparátem, tematickým rejstříkem a seznamem zkratk a pramenů. Vydalo Benediktinské arcidiákonství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze-Břevnově.

Brož., A5, 312 stran, 290 Kč

Bohumil Vít Tajovský: ČLOVĚK MUSÍ HOŘETI

Rozhovor Aleše Palána a Jana Paulase s opatem želivského kláštera Bohumilem Vitem Tajovským (1912-1999). Mapuje celý jeho život: dětství na Havlíčkobrodsku, seminární studia, vstup k premonstrátům, život v želivském klášteře za první republiky, válečná léta, profesorskou dráhu, volbu opatem, léta strávená v komunistických žalářích, práci lesního dělníka a topiče, tajné opatské působení, ale i pád komunismu a návrat řádové komunity do kláštera. Životní ces-

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

ta želivského opata zrcadlí dramatické události, kterými prošla česká společnost během celého uplynulého století. Ve svých vzpomínkách zachycuje Tajovský i řadu významných osobností, s nimiž se v životě setkal. Kniha obsahuje fotografickou přílohu a jmenný rejstřík.

Torst, pevné desky, přebal, 118x196 mm,
612 stran, 449 Kč

HLAS PÁNĚ TŘÍŠTÍ CEDRY

Knihy žalmů v překladu Václava Renče

Doposud nevydaný básnický překlad starozákonních žalmů. Václav Renč ve své práci plně akceptoval odborné poznámky předního českého biblisty ThDr. Jaromíra Toboly, profesora Starého zákona, který se tak stal významným pomocníkem při tomto překladu. Třebaže jde o překlad básnický, je zároveň významově přesný.

Blok, váz., přebal, 144x188mm, 424 stran, 249 Kč

Antonín Hrdina: KANONICKÉ PRÁVO

Publikace zachycuje dějiny kanonického práva, popisuje právní teorii, věnuje se platnému kanonickému právu a dává přehled i o mimokodexovém právu. Dr. Hrdinovi se tak podařilo zpracovat pro veřejnost ucelený přehled právního systému římskokatolické církve.

Eurolex Bohemia, váz., A5, 440 stran, 385 Kč

Zenon Grochowski: MORÁLNÍ JISTOTA JAKO KLÍČ PRO ČTENÍ NOREM PROCESNÍHO PRÁVA

Přednáška prefekta Nejvyššího tribunálu Apoštolské signatury, nyní již kardinála a prefekta Kongregace pro výchovu. Na tuto přednášku se odvolává také Kanonické právo A. Hrdiny. Vydal v roce 1999 P. ThMgr. František Krejsa vlastním nákladem.

Brož., A5, 32 stran, 29 Kč

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.